

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ΄.

ΤΟΜΟΣ Η΄.

ΕΤΟΣ 1908

ΤΕΥΧΟΣ 21-22

1-15 Μαρτίου 1908

ΑΘΗΝΗΙ

Ὀδὸς Σωκράτους 2

Ὀπισθεν τοῦ Βαρθολομαίου

ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Περιοδικὸν - Σύγγραμμα Δεκαπενθήμερον Ἐγκυκλοπαιδικὸν

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικ. δρ. 16

Ἐξωτερικ. δρ. 20

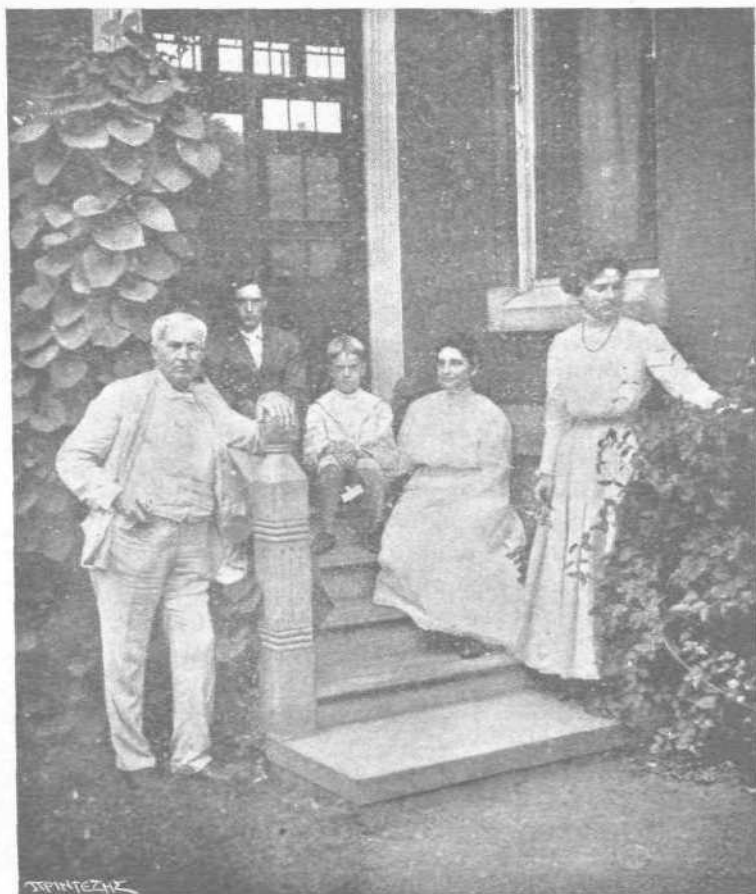

Ο ΕΔΙΣΣΟΝ

ΕΔΙΣΣΟΝ, μετὰ τὸ τελευταῖόν του πάθημα εἶνε εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ καλλιτέρα ἱστορία καὶ ἡ μεγαλειτέρα ποίησις εἶνε ἡ διήγη-

μεγάλου Ἀμερικανοῦ ἐπ' εὐκαιρία τοῦ τελευταίου συμβάντος.

Εἰς τὸ σχολεῖον ἐφοίτησε μόνον δύο μῆνας. Ἡ δὲ μήτηρ του, εἰς ἡλικίαν 7 ἐτῶν ἤρχισε νὰ τὸν διδάσκη κατ' ἰδίαν φυσικὴν καὶ ἱστορίαν.

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ

σις τῆς ζωῆς τῶν μεγαλειτέρων ἀνδρῶν, ὅπως ἔλεγεν ὁ Οὐγκώ, οἱ ὅποιοι ἐπλησίασαν τὸν Θεόν, δὲν εἶνε περιττὸν νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα ταχυδιογραφία τις τοῦ

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τῆς Ἀμερικῆς ὁ μικρὸς Ἐδίσσον ἐπώλει ἡμερησίως εἰς τινὰ σιδηροδρομικὴν γραμμὴν. Μετ' ὀλίγον, ἐσπέφθη, ὅτι

ἀντὶ νὰ πωλῆ ἐφημερίδας, ἠδύνατο νὰ ἐκδώσῃ μίαν τοιαύτην αὐτός. Ἐξέδωκε δὲ μικροσκοπικὴν τινα, ἣν ἐπώλει ἐντὸς ἐνὸς τραίνου, εἰς τοὺς ἐπιβάτας. Ἡ κυκλοφορία τῆς ἦτο εἰς 400 φύλλα. Ἀλλὰ κάποτε τοῦ ἐπιβλήθη ἡ ἰδέα ν' ἀναμίξῃ τὴν χημείαν μὲ τὴν δημοσιογραφίαν, αἴφνης δὲ φιάλη τις περιέχουσα χημικὸν ὑγρὸν ἐκραγεῖσα, μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς ὅλο τὸ βαγόνιον τὸ ὁποῖον τῷ ἐχρησίμευεν ὡς χημείον. Ἡ δὲ σιδηροδρομικὴ ἐταιρεία ἐπαυσε τότε αὐτὸν καὶ τὸν ἐδίωξεν ὡς ἐπικίνδυνον.

Ὁ Ἔδισσον ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πατρικὸν τοῦ οἴκου, ὅπου τὸν κατέλαβεν ἡδὴ ἡ μανία τῆς παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

Μίαν ἡμέραν θέλων νὰ ἐπιτύχῃ τοιοῦτον ρεῦμα ἔλαβε δύο γαλάς καὶ ἦνωσε τὸν πόδα τῆς μιᾶς μὲ τὸν πόδα τῆς ἄλλης, κατόπιν δὲ ἐτριψε καὶ τὰς δύο γαλάς ἰσχυρῶς εἰς τὴν ράχιν. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε θαυμάσιον.

Ἐπαναλαμβάνει πάλιν τὴν ἐκδοσὶν τῆς ἐφημερίδος του, μὲ τὴν ὁποίαν ἦδη κατορθώνει νὰ κερδίῃ πέντε φράγκα τὴν ἡμέραν.

Εἰς τινα σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ὄρηκα καὶ σώζει τὸ παιδίον τοῦ σταθμάρχου, κινδυνεύσαν νὰ σκοτωθῆ ἀπὸ τὸ τραῖνον. Ὁ σταθμάρχης ἀπὸ εὐγνωμοσύνην τὸν διορίζει ὑπάλληλον εἰς τὸ τηλεγραφεῖον τοῦ σταθμοῦ. Δέκα ἡμέρας κατόπιν ὁ Ἔδισσον κάμνει ἐγκατάστασιν νέων ἠλεκτρικῶν μηχανημάτων καὶ ὁ μισθὸς του αὐξάνεται εἰς 25 δολάρια τὸν μῆνα.

✕

Εἶνε ἦδη ἡλικίας 16 ἐτῶν. Τὸν στέλλουν εἰς τὴν Στρατῆφόρδην ὡς νικητηριὸν ὑπάλληλον τοῦ τηλεγραφικοῦ σταθμοῦ. Διὰ νὰ ἀποδείξῃ δὲ ὅτι δὲν κοιμᾶται τὴν νύκτα καὶ ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τηλεγράφῳ κατὰ δέκα λεπτὰ τὸν ἀριθμὸν 6. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο πολὺ φίλος τοῦ ὕπνου, ἐσκέφθη νὰ εἶρῃ τρόπον διὰ νὰ ἀπατᾷ τοὺς προϊσταμένους του. Ἐφεύρε λοιπὸν μικρὰν μηχανήν, ἡ ὁποία ἐπὶ τηλεγράφῳ αὐτομάτως τὸν ἀριθμὸν 6 κατὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Οὕτως ἡ εὐφύια του προυχώρει.

Ὅταν ὅμως ἀνεκάλυψαν τὴν πονηρὰν μηχανήν του, τὸν ἀπέλυσαν καὶ ἐπὶ τέσσαρα ἡμερονύκτια ὁ Ἔδισσον ἐμεινεν εἰς τοὺς δρόμους τῆς Βαστώνης. Τέλος ἐγκαθίσταται ὡς ὑπάλληλος εἰς ἓν τηλεγραφικὸν γραφεῖον ὅπου ἔγεμεν ἀπὸ μεγάλα πτερωτὰ έντομα, τὰ ὁποία κατέστρεψε διὰ χημικοῦ ὑγροῦ, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐπενό-

ησεν. Ἐν τῷ μεταξὺ κάμνει πειράματα διάφορα. Τὸν βλέπουν νὰ κατεβαίνει εἰς τοὺς ὑπονόμους καὶ νὰ προκαλῆ ἐκρήξεις νιτρογλυκερίνης. Εἰς τοὺς ἐρωτῶντας περιέργους διατὶ δὲν κάθεται ἥσυχος, ἔλεγεν:

Ἐχω τόσα πράγματα νὰ κάμω! Ἡ ζωὴ ὅμως εἶνε βραχεῖα καὶ πρέπει νὰ σπεύσω. Τὸ 1869 ἀνεκάλυψε μίαν μηχανὴν ψηφοφορίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐβραβεύθη. Μόνον δὲ ἐβραβεύθη, ἀλλὰ οὐδὲν ἐκέρδισε, καὶ ὁ Ἔδισσον εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων. Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἀνεκάλυψε μετ' ὀλίγον τὸ μηχανήμα διὰ τοῦ ὁποῖου, διὰ τοῦ αὐτοῦ σύρματος ἠδύνατο νὰ διαβιβάσθουν δύο διάφορα τηλεγραφήματα. Ἐξακολουθεῖ ὅμως νὰ πένεται.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους κατώρθωσε τὴν πρώτην του προσοδοφόρον ἀνακάλυψιν. Ἐν νέον μηχανήμα του ἠγοράσθη παρ' ἐταιρείας ἀντὶ 40,000 δολλαρίων. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν δὲ αὐτὴν ὁ Ἔδισσον ἐγένετο πλούσιος. Ἐγκαθιστᾷ εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην τὸ ἐργαστήριόν του καὶ ἐργάζεται λυσσωδῶς, ἔχων καὶ βοηθούς. Μίαν φορὰν ἐπειγόμενος νὰ φέρῃ εἰς τέλος μίαν ἐργασίαν του, ἐκράτησε τοὺς συνεργάτας του κλεισμένους εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον ἐπὶ 60 ὥρας.

Κάποτε ἡ βοηθὸς του, δεσποινὶς Στίλβελ, τοῦ ἐφάνη κατάκοπος καὶ μελαγχολική.

— Τί ἔχετε; Τὴν ἐρωτᾷ. Δὲν δύνασθε νὰ ἐργασθῆτε;

— Δὲν ἔχω τίποτε... (ἡ δεσποινὶς τὸν εἶχεν ἐρωτευθῆ). Ἀλλ' ἐὰν ἔχω κάτι ἠμπορεῖτε νὰ μὲ θεραπεύσετε. Μὲ πόνετε διὰ σύζυγόν σας;

— Γιές!

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐγένετο ὁ γάμος. Εἰς φίλος του εἰσέρχεται αἴφνης εἰς τὸ ἐργαστήριόν του καὶ τὸν εὐρίσκει βυθισμένον εἰς τὴν ἐργασίαν.

— Τί ὥρα εἶνε; τὸν ἐρωτᾷ ὁ Ἔδισσον.

— Περσμένα μεσάνυχτα,

— Τόσον ἄργά, διάβολε! Καὶ σήμερον, ξεύρετε, τῷ λέγει, γίνεται ὁ γάμος μου.

Τὸ «σήμερον» εἶχε περάσει ἐννοεῖται καὶ ὁ γάμος ἐγένετο τὴν ἄλλαν ἡμέραν, ὅταν ὁ Ἔδισσον εἶχεν ἦδη τελειώσει τὴν ἐργασίαν του.

Ὁ γάμος τὸν ἔκαμε τακτικόν. Ἡ σύζυγός του τὸν ἐσυνήθισε νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ τρώγῃ εἰς ὀρισμένας ὥρας, νὰ ἐνδύεται δὲ καλλίτερον, πρᾶγμα δύσκολον ἕως τότε διὰ τὸν Ἔδισσον.

Τὸ 1874 κατόπιν διαφόρων τελειοποιήσεων τοῦ τηλεγράφου τὰς ὁποίας ἔκαμεν ἐπώλησε τὸ σύνολον αὐτῶν 100,000 λίρας

στεολίνας. Ἐρχονται κατόπιν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλαν, αἱ μεγάλαι του ἐφευρέσεις. Τὸ τηλεφῶνον, τὸ φωνόγραφον, τὸ ὁποῖον συνέλαβε κατὰ νοῦν εἰς τὰ 1878 καὶ τὸ ἐτελειοποίησεν εἰς τὰ 1888. Ἡ ἠλεκτρικὴ λυχνία, διὰ τὴν τελειοποίησιν τῆς ὁποίας ἀνεζήτησεν ἀναγκαίας ὕλας μέχρις Ἰαπωνίας καὶ Κίνας.

Τὸ 1881 ἐφθασεν εἰς Παρισίους καὶ ἐξέθεσεν εἰς τὴν διεθνῆ ἠλεκτρικὴν Ἐκθεσὶν ὅλην του τὴν συλλογὴν ἐφευρέσεων, μεθόδων καὶ μηχανημάτων. Τὸ δὲ 1889 εἰς τὴν Παρισίνην Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν ἠκούσθη διὰ πρώτην φορὰν φωνογράφος τοῦ Ἔδισσον, καὶ αὐτὸ ὑπῆρξεν εἰς μέγας του θρίαμβος.

Ἀπεσύρθη κατόπιν εἰς τὴν Ὁράγγην, ὅπου μετέφερε τὸ ἐργαστήριόν του, εἰς οἶκον κεκλεισμένον ἐντὸς περιβόλου μὲ πανυψηλοὺς τοίχους.

Εἰς τὴν θύραν ἐγράψε τὰ ἐξῆς: «Ὁ Ἔδισσον, διὰ νὰ ἐργασθῆ, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἀρνηθῆ ἀπολύτως πᾶσαν συνδιάλεξιν μὲ ὁποιοδήποτε. Εἰς οὐδένα θὰ ἐπιτραπῆ ἡ εἰσοδος».

Ἐπὶ κολούθησαν τὸν ἀποκλεισμὸν αὐτὸν αἱ ἐξῆς ἀνακαλύψεις. Ὁ ἠλεκτροκινηματογράφος, τὸ μικροφῶνον, τὸ μέγαφῶνον, τὸ ἀερόφῶνον, τὸ κινητοσκοπιον, τὸ φωνοκινητοσκοπιον. Ἀπέκτησε δὲ 3000 βραβεῖα εὐρεσιτεχνίας.

Τόσον ἀπίστευτα κατέστησαν ὅσα ἀνεκάλυψεν, ὥστε ὁ Ἔδισσον κατήντησε μυθικός. Μερικοὶ ὑπεστήριξαν ὅτι ὁ Ἔδισσον δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' εἶνε ὄψιθ. Ἡ φιλολογία δὲν τὸν ἀφῆκεν ἀνεκμετάλλετον Ὁ Ἔδισσον ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ὡς ἦρος ἐνὸς δράματος τοῦ Βιλλιέ-ντελ-ἰλ-Αντῆμ ὅπου ὁ συγγραφεὺς τὸν παριστάνει δημιουργοῦντα μὲ τὰς χεῖράς του μίαν γυναῖκα, καθ' ὅλα ὁμοίαν μὲ τὰς ἀπογόνους τῆς Εὐας.

Πολλοὶ διεκδικοῦν τὴν «ἰδέαν» τῶν ἐφευρέσεων τοῦ Ἔδισσον.

Καὶ πράγματι τὸ τηλεφῶνον εἶχεν ἐφευρεθῆ ἀπὸ τὸν Μπέλλ, τὸ μικροφῶνον ἀπὸ τὸν Οὐγκ, τὴν ἰδέαν τοῦ φωνογράφου τὴν εἶχε συλλάβει ὀλίγους μῆνας πρὸ τοῦ Ἔδισσον ὁ ποιητὴς Κάρολος Κρό, ἡ λυχνία ἦτο γνωστὴ πρὶν τὴν τελειοποίησιν ὁ Ἔδισσον.

Τί ἔκαμε λοιπὸν αὐτός;

Τὸ πᾶν! Διότι αὐτὸς κατέστησε τὰς ἐφευρέσεις ἐκείνας ὑπαρκτάς, πραγματικάς καὶ κτῆμα τῆς ἀνθρωπότητος.

«Εἶνε πολὺ εὐκόλον—εἶπε κάποτε—νὰ κάμνῃ κανεὶς καταπληκτικὰς ἀνακαλύψεις, ἀλλὰ ἡ δυσκολία εἶνε νὰ τὰς τελειοποιήσῃ καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰς ἐμπορικὴν ἀξίαν».

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς συνίσταται ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ μεγάλου ἐφευρέτου. Αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος τελειοποιήσας τὰς μεγάλας ἐφευρέσεις, ὁ μόνος ὁ ὁποῖος εἰδωκεν εἰς αὐτὰς πραγματικὴν ἀξίαν, ἐμπορικὴν ἀξίαν, καὶ τὰς κατέστησε κτῆμα τῆς ἀνθρωπότητος. Ὡς θεωρητικὸς ἐπιστήμων δὲν εἶνε καλλίτερος ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους. Ἀλλ' ἡ ἀνθρωπότης δι' αὐτοῦ ἐγνώρισε τὸ πιθανὸν καὶ τὸ δυνατόν τοῦ ἐπιστημονικοῦ θαύματος. Δι' αὐτοῦ ἠσθάνθη τὸ ὑπέροχον ρίγος τῆς μεταδιδάσεως τοῦ πρώτου τηλεγραφήματος ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο τῆς γῆς. Χάρης εἰς αὐτὸν ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου μένει κεχαραγμένη εἰς τὸν κηρὸν καὶ διαιωνίζεται. Χάρης εἰς τὰς ἰδικὰς του μεγάλας τελειοποιήσεις ὑπάρχει τηλεγράφος.

Ὁ Ἔδισσον θὰ παραμείνῃ ὁ μέγας ἐφευρέτης τῆς πράξεως, ὁ μέγας πραγματοποιητὸς τῆς θεωρίας. Εἶνε τὸ ἐπιστημονικὸν θαῦμα, καὶ ἡ συμβολικὴ εἰκὼν τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος.

Z. Π.

Η ΕΝΑΕΡΙΟΣ

ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΠΤΗΣΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου)

ΤΟ ΣΦΑΙΡΙΚΟΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

Ο ΜΕΓΑΣ φυσικός Κουλόμβ (Coulomb) υπέβαλε τῷ 1780 τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν ὑπόμνημα, δι' οὗ ὑπεστήριζεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ἠθέληεν ἔχει τὴν νόμιμον ἀπαιτήσιν ν' ἀνυψωθῆ ἐν τοῖς ἐναερίοις στρώμασιν εἰς οὐδενίαν τοῦ εἶδους τούτου ἀπόπειρα θὰ ἐπετύγχανε καὶ ὅτι μόνον ἀμαθεῖς θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιχειρήσωσι τοιοῦτό τι. Δύο δὲ τῶν συναδέλφων του, οἱ Monge καὶ Condorcet, ἐπιφορτισθέντες νὰ γνωμοδοτήσωσιν ἐπὶ τούτου, ἀπάντησαν τῇ 24 Μαΐου, ὅτι «ἡ ἐναερίος μηχανικὴ πτήσις εἶναι τόσον δυνατὴ, ὅσον εἶναι δυνατὴ ἡ ἀνύψωσις τοῦ σώματός μας διὰ τοῦ εἰδικοῦ αὐτοῦ βάρους» καὶ ὅτι τὸ ὑπόμνημα τοῦ Κουλόμβ, σκοποῦν τὴν ἀποφυγὴν ματαίας καὶ ἐπικινδύνου ἐπιχειρήσεως, εἶδει νὰ περιβληθῆ καὶ τοῦ κύρους τῆς Ἀκαδημίας.

Μετὰ παρέλευσιν ὅμως ἐνός καὶ ἡμίσεως ἔτους ἀπὸ τῆς καταδίκης ταύτης, κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1782, κατασκευαστής τις χάρτου, ὁ Ἰωσήφ Μογγολφιέρ, ἐν Ἀννοναί, ὑψοῦτο μέχρι τῆς στέγης τοῦωματίου του, διὰ μέσου μικροῦ ἐκ μεταξωτοῦ ὑφάσματος κιβωτίου, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχε περικλείσει θερμὸν καπνὸν τῇ δὲ 5 Ἰουνίου 1783 ἐγένετο παρουσία ἐπιτροπῆς, ἐν Βιβαραιί, ἡ πρώτη ἐπίσημος ἀνύψωσις αεροστατικού μηχανήματος καὶ τῇ 9 Ἰανουαρίου 1784 ἕτερον αεροστάτον, κατασκευασθὲν ἐν Λυών, ἀνύψου ἐν τοῖς ἀέροις εἰς ὕψος 1,000 μέτρων καὶ ἐπὶ πορείας 5 χιλιομέτρων, ἐπὶ 4 άτομα, ἦτοι τὸν Μογγολφιέρ, τὸν πρίγκιπα de Ligne, τὸν Πιλάτρον δὲ Ροζιέ καὶ τέσσαρας φίλους τῶν. Τὸ αεροστάτον ἦτον ἀνάλογον πρὸς τὴν τὸλμην τῶν πρώτων ἐκείνων αεροναυτῶν εἶχε 12 μ. ὕψος καὶ 33 μ. διάμετρον!

Ὡστε ἡ πρώτη αεροστατικὴ ἐπιχειρήσις, ἣν ἔχει νὰ σημειώσῃ ἡ ἱστορία ἐπὶ τοῦ προδλήματος τῆς κατοικήσεως τοῦ αἵματος, εἶναι διὰ μηχανήματος ἐλαφροτέρου τοῦ αἵματος.

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξήγησιν.

Λάβωμεν μίαν μικρὰν ἐξ ἐλαστικοῦ σφαιρᾶν (φουσκᾶν), ἐκ τῶν ἐν χρῆσει παιδικῶν ἀθυράτων καὶ βυθίσωμεν ταύτην ἐντὸς βαθείας σκάφης, περιεχοῦσης ὕδατος, ἀφίνοντες αὐτὴν ἐκεῖ ἐλευθέραν. Ἀμέσως

θ' ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καθόσον, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἀρχιμήδους, (ὅστις ἀνεκάλυψε ταύτην, ὡς γνωστόν, ἐνῶ ἐλάμβανε τὸ λουτρόν του, ὅτε ἐνθουσιώδης ἀνέκραξε τὸ πολυθρύλλητον «Εὐρηκα!») πᾶν σῶμα βυθιζόμενον ἐν τῷ ὕδατι, ὑποβάλλεται ὑπὸ τούτου εἰς μίαν ὄθησιν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνάλογον πρὸς τὸ βῆρος τοῦ ἐκτοπιζομένου ὕδατος.

Ἐάν, ἐν παραδείγματι, ἐκτοπίσωμεν μίαν λίτραν ὕδατος, ὑποβάλλεται εἰς ὄθησιν 1,000 γραμμαρίων, καθόσον μία λίτρα ὕδατος ἔχει βῆρος 1,000 γραμμαρίων.

Οὕτω λοιπὸν τὸ αεροστάτον κέκτῃται μίαν δύναμιν ἀναδρομικὴν, προερχομένην ἐκ τῆς ἐκτοπίσεως τοῦ ὕδατος καὶ ἡ δύναμις αὕτη ἐξαρτάται μοναδικῶς ἐκ τοῦ βάρους τοῦ βυθιζομένου σώματος. Ἐάν βαρύνῃ ἀκριβῶς 1,000 γραμμάρια, θὰ διαμείνῃ εἰς τὴν θέσιν τὸ τοποθετήσωσιν ἐν τῷ ὕδατι, καθόσον τὸ βῆρος φέρει αὐτὸ πρὸς τὰ κάτω μὲ δύναμιν 1,000 γραμμαρίων ἐνῶ τὸ ὕδωρ ταυτόχρονως τὸ ὄθει πρὸς τὰ ἄνω μὲ δύναμιν ἐπίσης 1,000 γραμμαρίων. Δηλαδὴ διαμένει ἐν τελείᾳ ἰσορροπία.

Τὸ αεροστάτον ἐν τῷ ὕδατι δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς πλάστιγγα, ἥς τὰ δύο πινάκια εἰσὶ τὸ ἐν ἡ ἀνυψωτικὴ δύναμις καὶ τὸ ἕτερον ἡ βαρύτης. Ἦδη, ἐάν τὸ αεροστάτον, ὑποκείμενον εἰς ἀνυψωτικὴν δύναμιν 1000 γραμμαρίων, βαρύνῃ 600 γραμμάρια, ἐπέρχεται ἀναδρομικὴ ἀνισορροπία ἐκ 400 γραμμαρίων καὶ τότε τὸ αεροστάτον ὑψοῦται. Ἐάν δὲ τὸ ἐπιβαρύνωμεν διὰ προσθέτου βάρους 300 γραμμαρίων ἢ ἀναδρομικὴ ἀνισορροπία θὰ εἶναι μόνον 100 γραμμαρίων καὶ τὸ αεροστάτον θὰ ὑψοῦται πάντοτε, ἀλλ' ἤδη βραδέως.

Ἐάν τούναντιον τὸ αεροστάτον μὲ δύναμιν πάντοτε ὑψωτικὴν 1000 γραμμαρίων βαρύνῃ αἰθινιδίως 1050 γραμμάρια, θὰ ἐπέλθῃ ἀντιθέτως καταβατικὴ ἀνισορροπία 50 γραμμαρίων καὶ τὸ αεροστάτον θὰ κατέλθῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ ρευστοῦ.

Ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ Ἀρχιμήδους ἀγόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐάν δι' οἰουδήποτε μέσου αὐξήσωμεν τὸν ὄγκον τοῦ μικροῦ ἡμῶν αεροστάτου, χωρὶς ν' αὐξήσωμεν τὸ βῆρος, διὰ φουσκώματος ἰδίως, ἠθέλωμεν προικίσει αὐτὸ διὰ μεγαλειτέρας αἰθινιδίως ἀνυψωτικῆς δυνάμεως, καθόσον ἡ ἐκτοπισθησομένη ποσότης τοῦ ὕδατος ἠθέληεν εἶσθαι μεγαλειτέρα, τὸ δὲ αεροστάτον μας θὰ ὑψίσταται μεγαλειτέραν ὄθησιν τοῦ ὕδατος ἐκ τῶν κάτω.

Ὡστε, ὅσω μᾶλλον τὸ σύνολον τοῦ αεροστάτου εἶναι ἐλαφρότερον, ἐν σχέσει πρὸς

τὸ σύνολον τοῦ ἐκτοπιζομένου ρευστοῦ, κατὰ τοσοῦτον τὸ αεροστάτον εὐκολώτερον καὶ τοχύτερον ὑψοῦται ἐν τῷ ρευστῷ τούτῳ.

Ἦδη, ἐάν πληρώσωμεν ἐν ὁμοίον αεροστάτον (σφαιρᾶν ἐλαστικοῦ, κοινῶς φουσκᾶν) δι' αἵματος κοινῶς, τὸ αεροστάτον μας τοῦτο οὐδεμίαν ἀνυψωτικὴν δύναμιν ἠθέληεν ἀποκτήσει, ἀλλὰ τούναντιον θέλει διαμείνει ἐπὶ τοῦ δαπέδου ὅπως ὅλα τὰ βαρῆα σώματα, μολοντί καὶ αὐτὸ ἐκτοπίζει ἴσην ποσότητα αἵματος, καθόσον ὁ ἐν αὐτῷ ἀπὸ μετὰ τοῦ περιβλήματος εἶναι βαρύτερος τοῦ ἐκτοπισθέντος αἵματος. Ἴνα ἀνυψωθῆ δὲ, δεῖν κατὰ τὸν νόμον τοῦ Ἀρχιμήδους, νὰ καταστήσωμεν αὐτὸ ἐλαφρότερον τούτου. Ὡστε φυσικῶς δεῖν νὰ πληρώσωμεν τὸ αεροστάτον μας δι' αἵματος ἐλαφροτέρου τοῦ αἵματος καὶ προσδώσωμεν αὐτῷ τὸ ἀρμόζον σχῆμα καὶ τότε θὰ ἴδωμεν αὐτὸ διευθυνόμενον ἐν τάχει πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ δὲ γεωμετρία ὀρίζει ἡμῖν, ὅτι τὸ κατάλληλον πρὸς τοῦτο σχῆμα, ἵνα περιλαμβάνῃ ποσότητα αἵματος μεγάλαν καὶ ἐπιφανείαν μικρὰν εἶναι ἡ σφαιρᾶ, ἥτις ἀφ' ἑτέρου ἐνέχει τὰ προσόντα πρὸς ἀντίστασιν κατὰ τῆς πίεσεως. Εἶναι δ' ἐν τέλει καὶ ἐλαφρόν καὶ στερεόν αεροστάτον πρὸς τὸν σκοπὸν, ὃν προϋτίθεται.

Κατ' ἀρχὰς ἐζήτησαν νὰ σχηματίσωσι πλῆρες κενὸν ἐν τῇ σφαιρᾷ διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ ἐν αὐτῇ ὑπάρχοντος ἀτμοσφαιρικοῦ αἵματος, ἀλλὰ ταχέως παρητήθησαν τοῦ σκοποῦ, καθόσον τὸ βῆρος ἑκατοντάδων χιλιομέτρων αἵματος ἀπαιτουμένων πρὸς πλήρωσιν μεγάλου αεροστάτου θὰ κατεσυνέτριβε τὸ ἐλαφρόν ἄλλως τε περιβλήμα αὐτοῦ πρὶν ἢ δυνηθῆσαι ν' ἀφαιρέσωσι τὸν ἐν αὐτῷ αἵμα. Ὁ Μογγολφιέρ, ὁ πατὴρ θεωρούμενος τῶν αεροστάτων, συνέλαβεν, ὡς λέγεται, τὴν εὐφυῆ ἰδέαν, ἐνῶ παρητήρει τὸν ἀνερχόμενον πρὸς τὸν οὐρανὸν καπνὸν ἐν τινὶ καπνοδόχῳ, νὰ ἀραιώσῃ διὰ μέσου τῆς θερμότητος τὸν περιεχόμενον ἐν τινὶ αεροστάτῳ αἵμα, ἵνα καταστήσῃ αὐτὸ ἐλαφρότερον καὶ οὕτως ἀνυψωθῆ. Καὶ θὰ γελάσωμεν ἴσως μερικοί, ἐάν περιγράψωμεν ὡδε τὸ πρῶτον οὕτω κατασκευασθὲν αεροστάτον, ὑπὸ τοῦ Μογγολφιέρου, τὴν καὶ μογγολφιέραν ἐκτοτε ἐπικληθῆσαν.

Ἡ μογγολφιέρα, εἶδος πελωρίας καὶ στερεᾶς ἐξ ὑφάσματος ὡοειδοῦς σφαιρᾶς εἶχε προτερήματα, τὰ ὁποῖα τὴν σήμερον μόνον εἰς παιδικὰ ἀθύματα παρατηροῦνται. Εὐρὺ πύραυλον μὲ ἀνοικτὸν στόμιον εἰς τὴν βάσιν ἐδέχετο τὴν καύσιμον ὕλην, ἣν οἱ ἐπιβαίνοντες ἐρριπτον ἐντὸς αὐτῆς

ἤρκει δὲ αὐτοῖς νὰ θέσωσι τοιαύτην κατὰ βούλησιν, πρὸς αὐξήσιν ἢ ἐλάττωσιν τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἐν τῇ μογγολφιέρα περιεχομένου αἵματος, ἐάν ἠθέλων νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸ ἔδαφος ἢ ἐν ν' ἀνέλθωσιν εἰς τὰ ὕψη. Ἡ δὲ ὁσπᾶν αὕτη ἦτο ἀσήμαντος καὶ μετὰ τὴν κατάβασιν ἠδύναντο εὐκόλως οἱ ἐπιβαίνοντες νὰ ἐπαναλάβωσιν τὴν ἐπαύριον τὴν ἐκ νέου ἀνύψωσιν τῶν ἤρκει δὲ νὰ συμπεριλάβωσιν ἐκ νέου καύσιμον ὕλην.

ὑπὸ πρακτικὴν ἐποψὴν ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἀνυψώσεως ἦτο λίαν ἐπικίνδυνος, ὡς εἶκός, καθόσον ἡ πυρπολῆσις ἠπειλεῖ διαρκῶς τὸ αεροστάτον αὐτῶν καὶ εἶδει πολλὴ νὰ προσέχωσιν ἄλλως τὰ σήμερον πολλὰ ἐπιστημονικὰ μέσα ἦσαν αὐτοῖς τότε ἀγνωστα· λέγεται δὲ μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ὁ Μογγολφιέρ ἐδοκίμασε ν' ἀνυψωθῆ ἐπὶ χαρτίνου αεροστάτου, περιέχοντος νέον αἷμα, ὑδρογόνου, ὅπερ μόλις τότε εἶχεν ἀνακαλύψει ὁ Κάβενδισχ, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχεν τοῦ σκοποῦ του, καθόσον ἡ εἰδικὴ διαπιδυτικότης του ἐπιτρέπει αὐτῷ νὰ διαφεύγῃ διὰ μέσου τῶν στενοτέρων ἰνῶν. Ἐν τούτοις ἡ ἱστορία φαίνεται ἀποδεχομένη, ὅτι ὁ ἀληθὴς δρᾶστις τοῦ ἐξ ὑδρογόνου πληρουμένου αεροστάτου εἶναι ὁ Charles, φυσιολόγος, σύγχρονος καὶ ὀλίγον ἐχθρὸς τοῦ Μογγολφιέρου.

—

Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ θερμοῦ αἵματος διὰ τοῦ ὑδρογόνου ὑπῆρξεν ἐπιτυχὴς ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις, διότι παρελείπετο τὸ πύραυλον ἐφεξῆς καὶ πᾶσα κοπιώδης διαχείρησις, νύξάνετο δὲ ἡ ἀνυψωτικὴ δύναμις τοῦ αεροστάτου. Ἐνῶ ἐν κυβικόν μετρον αἵματος ἐξύγιζε 1,293 γραμμάρια, ἐν κυβικόν μετρον ὑδρογόνου καθαροῦ ἐξύγιζε 89 μόνον! ἦτοι δεκατετράκις ὀλιγώτερον! . . . Ἐνῶ ἐν κυβικόν μετρον θερμοῦ αἵματος 200 βαθμῶν ἀνύψου μόνον 493 γραμμάρια βάρους, ἐν κυβικόν μετρον ὑδρογόνου ἀνύψου 1,200 γραμμάρια.

Πλὴν τὰ ἐλαττώματα τοῦ ὑδρογόνου ἀφ' ἑτέρου μετριάξουσι παραδόξως τὰ προτερήματα αὐτοῦ, καθόσον εἶναι αἷμα δαπανηρότατον, δύσκολον εἰς τὴν κατασκευὴν του καὶ ἐγκατάστασιν πολὺ δυσχερῆ. Ἄλλως τε ἐκφεύγει ταχέως καὶ διαπερᾶ τοίχους καὶ εὐδιάκριτα ἀντικείμενα. Ἐν εἴτει δὲ 1878 τὸ γιγαντώδες αεροστάτον τοῦ Ἑρρίκου Giffard, ὅπερ εἶχεν ἀνυψωτικὴν δύναμιν 30,000 χιλιογράμμων, ἀπῆται καθ' ἑκάστην νὰ ἐπισκευάζονται αἱ ἐκ τοῦ αἵματος προσγινομένην αὐτῷ ὀπαί Ἐνεκα λοιπὸν τοῦ δαπανηροῦ καὶ τῆς

δυσχερείας του προτιμῶσι τὴν χρῆσιν ἐν τοῖς σφαιρικοῖς ἀεροστάτοις τοῦ κοινοῦ φωταερίου, ὡς μᾶλλον εὐχεροῦς καὶ εὐώνου. Εἶναι ὅμως τοῦτο βαρύτερον τοῦ ὑδρογόνου καὶ ἔχει βάρος 700 γραμμαρίων περιῶον κατὰ κυβικὸν μέτρον (ἀντὶ 89).

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΦΡ-ΠΡΙΝ

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους)

VI

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΙΣΣΟΝ μάχη ἀνέδειξε τὸν μέγαν βασιλέα στρατηγὸν ἐλαχίστης ἀξίας καὶ δειλίας κίστρούτης. Ἐνῶ εἶχε δύναμιν ἀσυγκρίτως μεγαλειότεραν, ὁ στρατός του ἦτο ὁπωστόν ἐξησκημένος εἰς τὸ πολεμεῖν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν στρατείαν καὶ τὸ πάντων σπουδαιότερον εἶχε περὶ αὐτὴν τρισμυρίου ἑλλήνων ὀπλίτας, ἐν τούτοις χάρις εἰς τὴν δειλίαν του ὁ ἄγων ἔλαβεν ἐκτάκτως οὐκ ἐπὶ τέλος.

Ὁ Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν συνθήκην του πρώτου ἤρξατο προχωρῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλ' ἤδη βλάβην καὶ οὐχὶ ὀρηκτικῶς ἀναμμένων ἴνα καὶ ὁ ἀντίπαλος προχωρῶν διαβῆ τὸν ποταμὸν. Ἀλλ' οἱ Πέρσαι ἔμειναν ἀκίνητοι ὀπισθεν αὐτοῦ, τοῦθ' ὅπερ ἠνάγκασε τὸν Ἀλέξανδρον νὰ ἐπιτεθῆ ὡς κερκυνὸς κατὰ τῶν Κερδῶν τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος, οὗ καὶ τρέπει ἀμέσως εἰς ἀκκιάσχετον φυγὴν. Τὸ δὲ περίεργον εἶνε ὅτι ἐνῶ ἀκόμη τὸ πλεῖστον τοῦ στρατοῦ διατῆρε ἀκέραιον, ἦτοι περὶ τὰς 60 χιλιάδας ὀπλιτῶν, 100,000 ἵππων καὶ πολλὰς μυριάδας ἄλλων πεζῶν, καὶ ἐνῶ τὸ σύνολον τῶν ἑλλήνων δὲν ὑπερῆκε τὸς τρισμυρίους, ἐν τούτοις, αὐτὸς οὗτος ὁ Δαρεῖος, ἄμα ἰδὼν τοὺς Κέρδωνας φεύγοντας, στρέφει καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια ἐπονειδίστως φεύγων τὴν σκιάν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Καὶ ὅμως ἐκ τῶν ἑλλήνων μόνον οἱ ἡμίσεις εἶχον ἐπιτεθῆ. Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἐπράττοντο εἰς τὸ ἀριστερὸν τῶν Περσῶν, ἡ δεξιὰ καὶ τὸ μέσον ἐνθὰ οἱ Ἕλληνες καὶ τὸ χριστόν περσικὸν ἵππικόν, θαυμαστῶς ἠγωνίζοντο πρὸς τὴν ὑπὸ τὸν Κρατῆρην καὶ τὸν Παρμενίωνα ῥάλαγγα. Ἀλλ' ὅταν ἐπέπεσαν ἐκ τῶν πλεονῶν καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, ἐμάχον δὲ καὶ τὴν φυγὴν τοῦ βασιλέως, ἀπώλεσαν πάσαν ἐλπίδα καὶ ἐτραπήσαν ὁμοίως εἰς φυγὴν.

Οἱ Ἕλληνες ἐν ἐξηκολούθου τὴν διώξιν ἠλ' ἀπέστησαν ὁλοσχερῶς τὴν περσικὴν στρατείαν, καταχομένην ἤδη ὑπὸ διυλίας ἀκατασχετου.

Ἀροῦ ὁ Δαρεῖος κατὰ τὴν ἑρμῆα τῶν συναντωμένων φραγῶν καὶ ἄλλων

κολυμάτων, ρίψας τὴν ἀσπίδα τὸ τόξον καὶ τὸν μανδύαν, ἔφιππος ἐξηκολούθει καὶ ἀσθμαίνων τὴν φυγὴν. Ἀλλ' ἡ νύξ ἐπῆλθε ταχέως καὶ τὸ Ἑλληνικὸν στρατεύμα ἐπεδόθη εἰς τὴν σφαγὴν καὶ τὴν λείαν.

Ἡ μήτηρ, ἡ σύζυγος, ἡ ἀδελφή, ὁ υἱὸς καὶ δύο θυγατέρες τοῦ Δαρείου, μεθ' ὀλοκλήρου τοῦ στρατοπέδου του ἔπεσαν εἰς χεῖρας τῶν νικητῶν. Ἐκτός δὲ τῶν ἀπείρων πολυτίμων σκευῶν, ἄλλων πραγμάτων καὶ αἰχμαλώτων εἴρον καὶ τρισχίλια τάλαντα χρυσοῦ.

Ἐκ τῶν Περσῶν οἱ πεσόντες ἀνῆλθον τοὺς δεκακισμυρίους, ἐσώθησαν δὲ μολίς περὶ τοὺς 4,000 ἄνδρες, διαπεράσαντες τὸν Εὐφράτην μετὰ τοῦ Δαρείου καὶ 8,000 μισθοφόροι Ἕλληνες διαπεράσαντες εἰς Αἴγυπτον. Ὁ Ἀλέξανδρος μολίς ἀπώλεσε περὶ τοὺς 500 ἄνδρας.

Εἶπομεν ἤδη ὅτι ἄπασα ἡ οἰκογένεια τοῦ Δαρείου εὐρίσκατο αἰχμαλώτους τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ φαντασθῆ τις, ὅτι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπέπεσαν. Ἐξ ἐναντίας ἔτε ὁ βασιλεὺς ἐπιστρέψας ἐκ τῆς διώξεως εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν του ν' ἀναπαυθῆ, ἤκουσε θρόνου καὶ κοπετοῦ ἐκ τῶν πλησίων βασιλικῶν αἰχμαλώτων. Μαθὼν δ' ὅτι ἐθρήνον τὴν ἀπώλειαν τοῦ Δαρείου, πέμπει τὸν Λεοννάτον, ἵνα τοὺς βεβαίωσῃ ὅτι ἐξῆ καὶ ὅτι ἡ ἐπιθυμία του ἦτο νὰ θεωρῶσι ἐκυτὰς πάντοτε βασιλείστας.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Ἀλέξανδρος, ὡς συνήθως, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν τραυματιῶν ἐνθαρρύνων καὶ βραβεύων αὐτούς, ἂν καὶ αὐτὸς οὗτος ἦτο διὰ ξίφους πληγωμένος εἰς τὸν μηρὸν. Μετὰ ταῦτα ἐπορεύθη πρὸς τὴν Φοινικὴν παραλίαν, ἐγένετο κύριος τῆς Δαμασκῆος διὰ τοῦ Παρμενίωνος, εὐνοισκόμενος δὲ εἰς Μάρσαθον λαμβάνει διὰ πρέσβειον ἐπιστολήν τοῦ Δαρείου, ζητοῦντος τὴν μητέρα, τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα ἀντὶ τῆς φιλίας του καὶ συμμαχίας καὶ ὑπομνηστικῶν ὅτι πρῶτος ὁ Φίλιππος ἤρξατο τῶν ἀδικημάτων κατὰ τῶν Περσῶν, ἐνῶ αὐτὸς ἀπλῶς ἠμύνατο.

Εἰς ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος ἔδωκε θαυμαστὴν ἀπάντησιν.

Ἐπέμνησεν εἰς τὸν μέγαν βασιλέα, ὅτι οἱ πρόγονοί του ἄνευ τινὸς αἰτίας κατελθόντες εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα ἐκκοποίησαν αὐτούς καὶ ὅτι ἤδη γενόμενος ἡγεμὼν τῶν ἑλλήνων ἐπῆλθεν εἰς τιμωρίαν τῶν Περσῶν. Ἀπαριθμεῖ εἶτα τὰς ἐχθροπραξίας τῶν Περσῶν, ὅτε ἐθνήθησαν τοὺς Περσῶν κατὰ τῶν Μακεδόνων, τὴν ὑπὸ τὸν Ἰάγον πεμψθεῖσαν στρατείαν κατὰ τῆς Θράκης, τὴν δολοφονίαν τοῦ πατρὸς του, ἡν κομμορημένως ὁ Δαρεῖος εἰς ἐκυτὸν ἀπέδιδε καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀδικήματα. Ἦδη δὲ ὅτε διὰ τῶν ἑλλήνων ἐγένετο κύριος παράγγειλεν αὐτῷ ν' ἀποστῆναι πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, ὡς τὸν βασιλέα καὶ κύριον τῆς Ἀσίας καὶ τὸν συνα-

εὐόλευε νὰ ἔλθῃ παρ' αὐτῷ καὶ ἐπαναλάβῃ τὴν αἰχμαλώτων οἰκογένειάν του καὶ ὅ,τι ἤθελε ζητήσῃ. Ἐὰν δ' εἰς ταῦτα δὲν συνήνει ἠπειλήσεν ὅτι αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος θ' ἀπερῶσιζε περὶ τοῦ Δαρείου, κατέληξε δὲ διὰ τῆς ὠρικής ταύτης φράσεως. «Εἰ δὲ ἀντιλέγεις περὶ τῆς βασιλείας, ὑπομείνας ἐτι ἀγωνίσαι περὶ αὐτῆς καὶ μὴ φεύγε· ὡς ἐγὼ ἐπὶ σε πορεύσομαι, οὐ ἂν ἦς».

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε χαρακτηριστικὴ διὰ τὸ θάρρος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐνῶ ὁ Δαρεῖος ἦτο ἀκόμη κύριος ὅλης τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Συρίας καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μέχρι τῆς Ἰνδικῆς ἀγχανῶν χωρῶν, ἐν τούτοις ὁ Ἀλέξανδρος οὐδεμίαν σημασίαν τῷ ἔδιδε, θεωρῶν ἐκυτὸν κυρίαρχον ὅλου τοῦ κράτους τοῦ Πέρσου μονάρχου, ὅστις διὰ τῶν ἀμυθητῶν θησαυρῶν τῶν Σούτων καὶ τῆς Περσέπουλεως ἠδύνατο νὰ συγκροτήσῃ νέαν στρατείαν 200 μυριάδων.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Ἀλεξάνδρου καθίστατο ἤδη εὐχερέστερον.

Αἱ ὑποτελεῖς τῷ Δαρείῳ πόλεις εὐχαρίστως ἀπεκήρυττον τὴν περσικὴν κυριαρχίαν καὶ αἱ μὲν Ἕλληνίδες μετὰ χάρως ὑπεδέχοντο τὸν λυτρωτὴν τῶν Ἀλεξάνδρου, αἱ δὲ λοιπαὶ ἀλλοφύλοι δὲν ἐπεχείρουν νὰ διακινδυνεύσωσι προκειμένου ἀπλῶς ν' ἀλλάξωσι κυριαρχίαν. Οὕτω αἱ πόλεις τῆς Φοινικῆς ἀνεκμικτὶ τῷ παρεδίδοντο, ἡ μητρόπολις Σιδῶν καὶ ἡ πλουσιωτάτη ναυτικὴ Τύρος ἦτις πολυτελεῖ πέμψασα δῶρα ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ μὴ εἰσέλθῃ ἐν τῇ πόλει. Ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος ἐν τῇ δικίᾳ του ὑπερηφανίᾳ δὲν ἐδέχετο ἕρους εἰς τὰς κατακτήσεις του καὶ ἀπερῶσιζε διὰ τῆς βίβης νὰ τὴν καταλάβῃ. Οὕτω δευτὴν πολιορκίαν ἤρξατο, ἐπὶ μῆνας διακρέσασα, περιβύτης διὰ τὴν ἐκκτερέωσιν ἀνδρείων καὶ τέχνην. Ἡ ἀρχαία ἱστορία οὐδὲν ἄλλο μεγαλειότερον ἔργον πολιορκητικὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ. Ἡ Τύρος ἀρ' ἐνός, ὡς ἐκ τῆς ὄχυρᾶς τῆς θύσεως, ἦν τὰ τεχνητὰ ἔργα κατέστησαν ἐτι δυσπρόσιτον καὶ δυσπρόβητον, βοηθουμένη ἐκ θαλάσσης καὶ ὑπὸ τοῦ λαμπροτάτου αὐτῆς στόλου ἀντειχε διὰ πάσαν προσβολὴν καὶ τοῦ ἰκανοτέρου στρατοῦ. Ἄν δὲ καὶ ὁ μικρότερος Δαρεῖος ἐπωφελοῦμενος τοῦ προσκόμματος τούτου τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπέιχετο εἰς ἐπικουρίαν τῆς Τύρου, ὠρισμένως τὰ ἐν Ἀσίᾳ πράγματα θὰ ἤλλαζον. Ἀλλ' ἦτο ἀξίος τῆς τύχης του καὶ μόνον δι' εὐκαιρίας ἰκανός, πέμψας καὶ ἐκ δευτέρου πρεσβεῖαν, ἐκλιπαρῶν τὸν μέγαν κατακτητὴν νὰ ἀρκεσθῆ εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Εὐφράτου χώραν μέχρι τῆς ἑλληνικῆς θαλάσσης, λαμβάνων δ' ὡς σύζυγον τὴν θυγατέρα τοῦ Δαρείου νὰ ἀποδώσῃ αὐτῷ τὴν μητέρα, σύζυγον καὶ παιδάς ἀντὶ μυρίων τάλαντων καὶ ἐπὶ μόνῳ τῷ ἔργῳ νὰ διατελῆ φίλος καὶ σύμμαχος.

Ὅταν δ' ἐν τῷ συλλόγῳ τῶν ἐταίρων, συζητουμένων τῶν προτάσεων τούτων, ὁ Παρμενίων εἶπε ἀεγὼ μὲν, εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἐν ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίθη τὸ ἀμίμητον, «καγῶ, νῆ Δία, εἰ Παρμενίων». Πρὸς δὲ τὸν Δαρεῖον ἀπήντησεν ὅτι «τῶν μὲν χρημάτων του οὐδὲλως εἶχε χρεῖαν» τῆς δὲ χώρας του οὐδὲλως συνήνει νὰ λάβῃ τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου, ἀντὶ δὲ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν βασιλικῶν αἰχμαλώτων προσεκάλει καὶ αὐτὸν τὸν Δαρεῖον, ὑποσχόμενος πάσαν φιλόνητον δεξίωσιν· ἄλλως αὐτὸς θὰ ἐπορεύετο πρὸς συνάντησίν του. Τέλος δ' ἐγένετο κύριος καὶ τῆς Τύρου διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν Φοινικικῶν πόντων καὶ τοῦ στόλου τῶν Κυπρίων καὶ μετὰ τὴν ἐμπολιόρκησιν καὶ τῆς Γάζης ἐστράφη πλέον πρὸς τὴν χώραν τοῦ Νεῖλου.

VII

Οἱ Αἰγύπτιοι ἀσμένως εἶδον τὴν ἐν τῇ χώρᾳ των εἰσοδὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καθὼτι βαρύνως φέροντες τὸν περσικὸν ζυγὸν καὶ ἐπανειλημμένως στασιάζαντες, πρὸ μικροῦ ἐτι ἠναγκάσθησαν καὶ αὐτὸς νὰ ὑποκύψωσι. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μιζάκης, Πέρσης στρατάρχης, δὲν ἦτο εἰς θέσιν ν' ἀντιταχθῆ κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς στρατικῆς καὶ οὕτω ὁ Ἀλέξανδρος εἰσελθὼν εἰς τὸ Αἰγυπτιακὸν ἔδαφος πορεύεται κατὰ πρῶτον εἰς Πηλοῦσιον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μέμφιν, ἔπου παρεδόθη αὐτῷ ὁ Μιζάκης μεθ' ὅλου τοῦ θησαυροῦ του, εἰς 800 τάλαντα συμποσούμενου. Μετὰ μικρὴν δ' ἀνάπαυσιν ἐκεῖ, τελέσας θυσίας τοῖς Αἰγυπτίοις θεοῖς καὶ ἀγῶνας λαμπροῦς προὐχώρησε πρὸς τὴν λίμνην Μακρωτὴν ἐνθα καὶ ἀπερῶσιζε νὰ κτίσῃ πόλιν, ἧς ἐμάντευσε τὸ εὐρύτατον μέλλον, ὡς ἐκ τῆς κατακλήλου θέσεως διὰ τὴν ναυτιλίαν καὶ τὴν ἐμπορίαν. Ἡ πόλις αὕτη, εἶνε ἡ σημερινὴ περίφημος Ἀλεξάνδρεια ἧτις ἔκτοτε μεγίστη, πολυκνηρωποτάτη καὶ ἀκμιοστάτη κατέστη κέντρον τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου, δικαιοσύνη τὰς προσδοκίας τοῦ ὑπερέχου ἐκείνου νοῦ, ὅστις ἐγνωρίζε μὲν νὰ κατακτῆ καὶ καταλύῃ, οὐχ' ἦτον ὅμως ἐγίνωσκε κάλλιστα καὶ νὰ δημιουργῆ. Εἰς τὰς ἐφόρους ταύτας ἐστάσεις τὰς ὑπὸ τοῦ Νεῖλου διακροσόμενας παρέμειναν ὁ Ἀλέξανδρος περὶ τοὺς πέντε μῆνας, τακτοποιῶν τὰ τῆς διοικήσεως ἔργα δὲ λαβὼν καὶ τινὰς ἐπικουρίας ἐξ Ἑλλάδος ἤλθεν εἰς Φοινικὴν, ἐνθα ἐρῶθμισε τὰ πράγματα καὶ τῆς χώρας ταύτης καὶ τῆς Συρίας καὶ Ἑλλάδος καθίσσον ἐσκόπευσεν ἤδη νὰ χωρήσῃ εἰς τὰ ἀνδύτερα τῆς Ἀσίας, ἐπειγόμενος νὰ συντελέσῃ τὴν ὀλικὴν τοῦ Περσικοῦ κράτους κατακτησὴν ἀροῦ ἤδη ἐντὸς τῶν τριῶν διακροσάντων ἔτων κατέκτησεν ὅλας τὰς παραλίους χώρας αὐτοῦ, τὰς πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς θαλάσσας κειμένας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΩΣ Ν' ΑΝΑΤΡΕΦΩΜΕΝ

ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΜΑΣ

- Τὸ ζήτημα τῶν ἐνδυμάτων.
- Ἡ ποιότης καὶ τὸ χρομῆμά των.
- Ἡ ἀποφυγὴ τῶν κρυολογημάτων.
- Αἱ ἰδέαι τοῦ Σπένσερ.
- Τὰ παιδιὰ τῶν πόλεων.
- Αἱ ψυχθεραπεῖαι.

Τὸ ζήτημα
τῶν ἐνδυμάτων.

Προφυλάσσοντες τὸν πεπτικὸν σωλῆνα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ ἐν ὄσφ δὲν εἶναι ἀνεπτυγμένους καὶ συνειθίζοντες τὸν στομάχον εἰς τὴν κωνευτικὴν ἐργασίαν προοδευτικῶς καὶ κανονικῶς ἀναλόγως τῶν δυνάμεών του, ἰδοῦ ὁ μόνος τρόπος νὰ τὰ καταστήσωμεν ἰσχυρὰ καὶ σκληραγωγημένα.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μετὰ τὰ ἐνδύματα. Πᾶσαν στιγμὴν ἀποροῦν οἱ γονεῖς μήπως τὰ παιδιὰ των εἶναι ἐλαφρὰ ἐνδεδυμένα, ἐὰν πρέπει νὰ τοὺς φορέσωμεν φλανέλλα ἢ νὰ τὰ ἀφήσωμεν νὰ ἐξέλθουν μετὰ τὸν λαιμὸν καὶ τοὺς πόδας γυμνοὺς, ἐὰν εἶναι καλλίτερον νὰ κυλιῶνται ἐπὶ μαλθακῆς κλίνης ἢ νὰ τὰ σκεπάζωμεν μετὰ μίαν μόνον μάλλινην κουβέρταν.

Ποσάκις δὲ αἱ ἐρωτήσεις αὗται δὲν ἀποτείνονται εἰς τὸν ἰατρὸν. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν τί πρέπει νὰ πράττωμεν.

Ὁ προσρισμὸς τῶν ἐνδυμάτων εἶναι νὰ διατηρῶσι τὴν θερμότητα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ὁ Liebig, διάσημος Γερμανὸς χημικὸς λογικωτάτα εἶπεν ὅτι τὸ ἐνδύμα, σχετικῶς μετὰ τὴν θερμότητα, ἀναλογεῖ μετὰ ἀρκετὴν ποσότητα τροφῆς. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι τὸ ἐξῆς ἀπλοῦστατον πείραμα. Λαγῶδες κουρευμένους, ἤτοι ἐστερημένους τοῦ γουναρικοῦ του, δηλαδὴ τοῦ ἐνδύματός του, τρώγει τρεῖς φορές περισσότερον τοῦ συνήθους. Ἄλλως τε ἐκτός τοῦ ὅτι ὁ ἡμέτερος ὀργανισμὸς εἶναι μία μηχανή, εἶναι ἐπίσης καὶ μία θερμάστρα καὶ μάλιστα θερμάστρα ἰδιότροπος θερμαινόμενη πάντοτε εἰς 37 βαθμοὺς. Ἄλλ' ἐὰν θέσωμεν ἓνα γυμνὸν ἄνθρωπον, δηλαδὴ μίαν ζωντανὴν θερμάστραν, ἐντὸς ἐνὸς δωματίου ψυχροῦ. θὰ λειτουργήσῃ ὡς μία κοινὴ θερμάστρα, ἢς ἡ θερμότης ἐκφεύγουσα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος θὰ θερμάνῃ τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου.

Περικλείοντες τὸ σῶμά μας ὡς ἐντὸς θήκης διὰ τῶν ἐνδυμάτων, ἐμποδίζομεν τὴν διάχυσιν τῆς θερμότητος, ἢτις παράγεται ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Ὑπὸ τὴν ἐποψίν δὲ ταύτην μόνον, ὅλα τὰ ὑφάσματα δὲν φέρουν τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ἰατροὶ δὲ πειραματισθέντες εὗρον ὅτι τὰ μάλλινα ὑφάσματα ἀφίπουν νὰ διέλθῃ ὀλιγωτέρα θερμότης ἀπὸ τὰ βαμβακερὰ καὶ ταῦτα ὀλιγωτέραν ἀπὸ τὰ λινὰ,

καὶ τέλος ταῦτα ὀλιγωτέρα ἀπὸ τὰ μετάξινα. Ὁ δὲ ἰατρὸς Βεργονιὲ ἐκ Βορδῶ ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ κατασκευάσῃ κενὸν ἀνδρείκελον ἐκ χαλκοῦ, ὅπερ γεμίσας μετὰ ὕδωρ 37° ἐποθετήσεν εἰς δωμάτιον θερμοκρασίας 12 βαθμῶν. Ἐνδύων δὲ κατόπιν αὐτὸ διαφοροτρόπως ἡδυνήθη νὰ μελετήσῃ τὸν τρόπον καθ' ὃν τὸ ἀνδρείκελον τὸν ἐψυχραίνεται. Οὕτω κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ καλλίτερον προφυλάσσον τὴν θερμότητα τοῦ σώματος ἐνδύμα εἶναι ὁ μάλλινος χιτῶν τῶν Πυρρηναιῶν. Εἶτα ἔρχεται ἡ βαμβακερὴ φλανέλλα, ἢτις ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην ἐνεργεῖ καλλίτερον τοῦ συνήθους μάλλινου χιτῶνος.

Ὅστε τὸν μὲν χειμῶνα πρέπει νὰ ἐνδύωμεν τὰ τέκνα μας μετὰ μάλλινα, τὸ δὲ θέρος μετὰ λινὰ ἢ μετάξινα.

Ἄλλὰ διὰ τὰ θερινὰ ἐνδύματα προβάλλει καὶ ἄλλη τις ἀπορία, διὰ τοὺς χρωματισμοὺς. Διότι πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἡ ἀπορροφήσις τῆς θερμότητος δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τῆς ποιότητος ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ χρωματισμοῦ. Οὕτως ἐνφ τὸ λευκὸν ἀπορροφᾷ 10 μέρη θερμότητος, τὸ κίτρινον ἀπορροφᾷ 14, τὸ πράσινον 15, τὸ κόκκινον 16, τὸ κυανοῦν 19 καὶ τὸ μαῦρον 20.

Διὰ τὸν λόγον δὲ τούτον ἡ ὑγιεινὴ μας ἐπιτάσσει νὰ ἐνδύωμεθα ἐν καιρῷ μὲν χειμῶνος — ὅποτε πρέπει νὰ προφυλάσσωμεν τὴν θερμότητά μας — διὰ μάλλινων ἀμαυρῶν, ἐνφ τὸ θέρος διὰ νὰ προφυλασσώμεθα ἀπὸ τὴν θερμότητα πρέπει νὰ προτιμῶμεν τὰ λινὰ ἀνοικτοῦ χρώματος.

Πῶς ν' ἀποφεύγωμεν
τὴν καταρροήν;

Παρακολουθοῦντες τὴν ἐξέλιξιν τῆς Ἀγγλικῆς διαπαιδαγωγήσεως πειθόμεθα ὅτι τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ ἐνδύωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ παιδιὰ μετὰ ἐλαφρὰ ἐνδύματα εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς. Ἐν τούτοις ὁ Ἐρβέρτος Σπένσερ, εἰς τῶν μεγαλειτέρων ἀγγλῶν σοφῶν ἀπεφάνθη ὅτι ἡ συνήθεια αὕτη εἶναι ἀθλιωτάτη καὶ ὅτι τὰ παιδιὰ, ὡς καὶ τὰ ζῶα, τὰ ὅποια σκληραγωγούσιν, ἐκθέτοντες ἀπερισκέπτως εἰς τὸ ψυχρὸν, ὑποφέρουσιν ἐν καιρῷ τῆς ἀναπτύξεώς των.

Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἀναφέρει εἰς τὸ περὶ ἀνατροπῆς σύγγραμμά του ὅτι οἱ πόνοι

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΓΥΜΝΩΝ ΠΟΔΩΝ

Καὶ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς σκληραγωγίας τῶν μικρῶν προέρχεται ἐξ Ἀγγλίας. Διὰ τὰ συνειθίσσον εἰς τὴν ἀτολήν τῶν ἡλικῶν φεροῦν εἰς αὐτὰ καθ' ὅλο τὸ ἔτος ἀπλᾶ σανδάλια κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἀρχαίων. Πολλοὶ ὁμοῦ ἰατροὶ τὰ θεωροῦν ὀλίγον κινδυνώδη.

— μικροσώμοι ἴπποι τῆς νήσου Shetland — ὁ ποφέρουν τὸ ψυχρὸν περισσότερο ἀπὸ τοὺς μεσημβρινοὺς ἴππους τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ εἶναι νάνοι. Ἐπίσης ἡ φυλὴ ἡ κατοικοῦσα τὰς ἀρκτικὰς χώρας εἶναι νάνος σχεδόν. Οἱ Λάπωνες καὶ οἱ Ἐσκιμῶδες εἶναι μικροὶ τὸ ἀνάστημα· ἐπίσης καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Γῆς τοῦ Πυρός εἶναι τόσον ἀσχημοὶ καὶ διαστρεμμένοι ὥστε δυσκόλως δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἶναι ὅμοιοι μας. Καὶ τοῦτο ἀποδίδεται εἰς τὸ ὅτι ζῶσι γυμνοὶ ἐν κλίματι ψυχρῷ.

Ὅστε εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι τὸ ψυχρὸν ἐπιδρᾷ ὀλεθρῶς ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Εἶναι λοιπὸν λογικὸν ὅτι ἐὰν θέλωμεν νὰ σκληραγωγῆσωμεν τὰ παιδιὰ ἐναντίον τοῦ ψυχροῦ, πρέπει νὰ ἐξέρχεται ὁ μεμπὲς καθημερινὸς εἰς περίπατον ἐπὶ τοῦ ἀμαξιδίου του ἢ περὶ τῆ συνοδείᾳ τῆς τροφῆς του καὶ ἐν καιρῷ ψυχρῶν κατὰ τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι καλὰ ἐνδεδυμένος καὶ σκεπασμένος. Κατὰ τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του πρέπει νὰ προσπαθῶμεν ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου, νὰ συνήθισῃ μετὰ γυμνὸν λαιμὸν καὶ τοὺς πόδας νὰ ἐξέρχεται. Ἐὰν δὲ διατηρῆται καλὰ, ἐξακολουθῶμεν τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ψυχροῦ.

Τὸ ἴδιον θὰ πράξωμεν καὶ μετὰ τὰ λοιπὰ ἐνδύματά του. Ἐνφ ἐφόρει μικρὰ φλανέλλα ὑπὸ τὸ ὑποκάμισόκι του, θὰ τὴν ἀντικαταστήσωμεν μετὰ ἓνα λεπτὸν τρικὸ μάλλινον ἢ βαμβακερὸν ἀνοικτοπλεγμένον. Τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος θὰ τοῦ τὸ ἀφαιρέσωμεν τελείως· Ἐπίσης θ' ἀντικαταστήσωμεν τὸ ἐκ φλανέλλας παντελονάκι του μετὰ βαμβακερὸν τὸ ὅποιον ἡμέραν τινα θὰ λάβῃ τὴν τύχην τοῦ τρικοῦ.

Ἄλλὰ αὕτη ἡ ἐργασία ἀπαιτεῖ μεγάλων προ-

σοχὴν ἐκ μέρους μας. Πρέπει ἐν καιρῷ τῶν μεταβολῶν αὐτῶν τῶν ἐνδυμάτων — αἰτίνας πάντος πρὸς τὸ τέλος τοῦ θέρους νὰ γίνωται — νὰ παρακολουθῶμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ παιδίον διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν ἀμέσως μήπως ἐν τῇ πρὸς σκληραγωγίαν ἐργασίᾳ μας, ἐναντίον τοῦ ψυχροῦ, τῷ προξενῆθῃ περισσότερον κακὸν ἢ καλόν.

Ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου μᾶς λέγουσιν, πῶς τὸ μικρὸν χωριατόπουλον, ὅπου τρέχει μετὰ κάθε καιρὸν, σχεδόν γυμνὸν, πῶς αὐτὸ δὲν γνωρίζει τί θὰ εἴπῃ ἀσθένεια, οὐδὲ συνάχι; Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσέξωμεν εἰς τί ὀφείλει αὐτὸς ὁ μικρὸς διαβολάκος τὴν περιφρόνησίν του πρὸς τὰς ἀσθενείας.

Ἀπὸ τὸ τρυφερότερον αὐτοῦ ἔτος καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ζῆ ὑπαιθρίως, ἀναζωογονεῖται ὑπὸ τοῦ ὑγιεινοῦ ἐξοχικοῦ ἀέρος, δυναμοῦται καὶ σκληραγωγεῖται. Ὡς δὲ ὁ Σπένσερ ὀρθότατα λέγει, τὸ μικρὸν χωριατόπουλον δὲν συνήθιζεταί εἰς τὴν σκληραγωγίαν διὰ τοῦ ἐλαφροῦ ἐνδύματος, ἀλλ' ὅτι εἶνε γερὸν καὶ ὑγιεῖς μολοντί φορεῖ τοιαῦτα ἐνδύματα.

Τούναντιον ὁμοῦ συμβαίνει μετὰ τὰ μικρὰ τῶν πόλεων. Ἀναπνέοντα ἀέρα μολυσμένον καὶ κορυαζόμενα ὑπὸ τῆς ἐγκεφαλικῆς ἐργασίας μόνον κλεισμένα τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου ἐν τοῖς θερμοῖς δωματίοις. Λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιδρᾷ ὀλεθρῶς καὶ προξενεῖ τὰ κρυολογήματα, δὲν εἶνε τὸ ψυχρὸν, ἀλλ' ἡ ἀπότομος ἐκ τῆς θερμότητος μετάβασις εἰς τὸ ψυχρὸν.

Ἄρα πρέπει νὰ συνειθίσωμεν τὸν ὀργανισμόν μας νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴν τὴν μεταλλαγὴν καὶ καταστῆ ὄσω τὸ δυνατὸν ὀλιγότερον αἰσθητὸς εἰς τὴν ἀπότομον ἐνέργειαν τοῦ ψυχροῦ. Ἄλλὰ τοῦτο εἰς τὰ μικρὰ παιδιὰ πρέπει νὰ γίνῃ ἰσχύως καὶ προοδευτικῶς.

Εκείνο όμως εις τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συνειθίσωμεν τὰ παιδιά ἐγκαίρως εἶνε νὰ κοιμῶνται μὲ τὸ παράθυρον ἀνοικτὸν χειμῶνα καὶ θέρος. Μὲ τὴν λέξιν ἐγκαίρως δὲν ἐννοοῦμεν ἅμα τῇ γεννήσει του, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 5-6 ἔτους.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι καὶ ἡ πράξις αὕτη ἀπαιτεῖ τὰς προφυλάξεις τῆς. Τὸν χειμῶνα δὲν πρέπει νὰ εἶνε τελείως ἀνοικτὸν καὶ νὰ φροντίζωμεν νὰ καταδιδῶμεν πρὸ αὐτοῦ τὰ παρσπατάσματα, διὰ νὰ ἐμποδίζωμεν τὴν εἰσβολὴν τοῦ πολλοῦ καὶ ἀποτόμου ἀέρος.

Ἀλλὰ ἡ καλλιτέρα εὐκαιρία διὰ τὴν σκληραγωγίαν τῶν μικρῶν μας εἶνε τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν τῶν σχολείων.

Μετοικοῦντες εἰς παραθαλάσσιόν τι μέρος ἢ ἐξοχὴν τερπνὴν, δροσιζομένην ὑπὸ τῶν ὑδάτων ποταμοῦ τινος δὲν θὰ πράξωμεν ἄτοπόν τι, ἂν ἐπιτρέψωμεν εἰς τὰ παιδιά νὰ παίζωσι παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐνδεδυμένα μὲ κοντὸ παντελονάκι, καὶ μὲ γυμνοὺς τοὺς πόδας, τρέχοντα ἐντὸς τῶν ὑδάτων.

Αὐτὰ τὰ λουτρά τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ φωτὸς σκοπὸν ἔχουν νὰ καλύψωσι τὸ δέρμα τῶν μὲ προστατευτικὴν καὶ ὠφέλιμον οὐσίαν, οὕτως ὥστε ἅμα τῇ ἐνάψει τοῦ σχολείου θὰ δυνάμεθα ἀφόδως νὰ ἐνεργήσωμεν τὴν μεταλλαγὴν τῶν ἐνδυνάτων περὶ ἧς προεῖπμεν.

Ἀναμφιδόλως δὲ οὕτω πῶς τὸ παιδίον οὔτε θὰ αἰσθανθῇ πόσως τὴν ἐλλείψιν τῆς ψλανέλας του.

Ἀπὸ τοῦ χλιαροῦ λουτροῦ εἰς τὸ ψυχρὸν ντους.

Ὅπως εἰς ὅλα τὰ πράγματα, οὕτω καὶ ἐν τῇ ὑγιεινῇ ὑπάρχουν οἱ βιαστικοὶ ἄνθρωποι.

Θέλετε νὰ σκληραγωγῆτε ἐν παιδίον, λέγουν, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ στενοχωρῆσθε μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς περιπλοκάς τῆς προσδευτικῆς ἀσκῆσεως. Ἐχομεν τὸ ψυχρὸν ὕδωρ καὶ ἐπομένως διὰ τὴν κατὰ τοῦ ψύχους σκληραγωγίαν τίποτε δὲν ἀξίζει καλλίτερον τοῦ λουτροῦ ἢ τοῦ ντους. Μακρὰν ἢ προφυλακτικότης. Ὑποβάλλοντες εἰς λουτρά ἢ ντους τοὺς μπεμπέδες θάνομεν κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σκοπὸν μας ἐνεργητικῶς καὶ ἀνευ ἐξασθενήσεως.

Καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεθόδου ταύτης; Θὰ τὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον εἰς τὴν κατωτέρω μικρὰν ἱστορίαν, ἣτις προέρχεται ἐκ τοῦ Μονάχου.

Ὁ βαναρὸς ἱατρός κ. Χέκερ ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ ὑποβάλῃ εἰς τοὺς πελάτας του λεπτομερεῖς ἐρωτήσεις, σκοπῶν νὰ μάθῃ, ἐκ τῶν ἀπαντήσεων ἅς θὰ ἐλάμβανε, κατὰ πόσον θὰ διέφερον καὶ ἂν θὰ ἦσαν ὑγιέστερα τὰ παιδιά, τὰ ὑποβαλλόμενα ἐγκαίρως εἰς τὰς πρακτικὰς αὐστηρὰς ὑδροθεραπείας, ἀπὸ τὰ σκληραγωγούμενα διὰ πρεπούσης καὶ μετρίας ὑδροθεραπείας.

Πολλὰι μητέρες ἀπάντησαν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνακρίσεως ταύτης ὑπῆρξε κρισιμώτατον. Ἡ ἀπότομος ὑδροθεραπεία εἶνε μᾶλλον βλάδης ἢ ὠφέλειας πρόξενος. Οὕτω ἐκ τῶν μικρῶν παιδίων τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὴν ἀπότομον καὶ πρόωρον ὑδροθεραπείαν 73 τοῖς 100 ἐκρουολόγουν κάθε στιγμὴν καὶ μὲ τὸ τίποτε καὶ 81 τοῖς 100 ἠσθένουν ἅπαξ καὶ πλέον πρὸ τοῦ τετάρτου ἔτους. Ἐξ ἐναντίας δὲ ἐκ τῶν παιδίων τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὴν μετρίαν καὶ προσδευτι-

κὴν ὑδροθεραπείαν μόνον 38 ἐπὶ τοῖς 100 εὐρέθησαν εὐαίσθητα εἰς τὸ ψύχος καὶ 47 ὑποκείμενα εἰς ἀσθενείας.

Πράγματι δὲ τὸ ψυχρὸν ὕδωρ ἐνεργεῖ δραστηριώτερον εἰς τὸ νευρικὸν σύστημα παρὰ εἰς τὸ δέρμα. Τὸ ρίγος ὅπερ αἰσθανώμεθα κατὰ τὸ ψυχρὸν ντους, τὸ τρεμούλιασμα τῶν μυῶνων, ἢ σκλήρυνσις ἢν λαμβάνει τὸ σῶμα, ὅλα ταῦτα προέρχονται ἐκ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, καταλαμβανόμενου ἀπὸ τὴν αἰθνήδιον αἰσθησιν τοῦ ψύχους, ἢν τὰ νεῦρα τῷ μεταδίδουσι. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀνταπόδοσις, ἀπάντησις οὕτως εἰπεῖν, τοῦ ἐγκεφάλου, αἰθνήδιως ταρασσομένου ἐν τῇ λειτουργίᾳ του ὑπὸ προσδόχου ἀπροσδοκίτου.

Τὸ ψυχρὸν ντους δὲν εἶνε καλὸν καὶ σωτῆρ ἢ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ γίνῃ εἴτα ἀρμοδίως ἢ ἀντιδρασίς του. Ἡτις κυρίως συνίσταται εἰς τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ φοβούμεθα μήπως τὰ βρέφη, τῶν ὁποίων τὸ νευρικὸν σύστημα εἶνε ἀκόμη ἀτελές, πάθουν τι ἐκ τῶν τοιούτων ψυχροθεραπειῶν;

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐκπλαγῇ ὁ ἀναγινώσκων τὰς πρὸς τὸν ἱατρὸν Χέκερ ἀπαντήσεις τῶν μητέρων, ὅτι τὸ τάδε παιδίον, ὑποβληθὲν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν ψυχρολουσίαν ἔπασχεν ἀπὸ ἀπνίαν, ἄλλο ἀπὸ ἐπιλόττας, ἕτερον ἀπὸ σπασμούς τὸ τέταρτον ὅτι ποτὲ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ, καὶ ἄλλα ὅλην τὴν ἡμέραν εἶχον κακὰς διαθέσεις ἐκρίνιαζον καὶ ἐκλαιον.

Ἀλλὰ πάλιν πρέπει ν' ἀποφανθῶμεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλαρμόζωμεν ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων τὸ σύστημα τῆς ψυχρολουσίας; Ὅχι βεβαίως. Διότι καλλίτερον παντὸς ἄλλου πράγματος σκληραγωγεῖ ταῦτα κατὰ τοῦ ψύχους καὶ ἐνδυναμόνει ταυτοχρόνως τὸ νευρικὸν τοῦς σύστημα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνεργῶμεν μετὰ πολλῆς προφυλάξεως καὶ ἀνευ βίας.

Μόλις γεννηθῇ τὸ μπεμπέ πρέπει τὰ ὑποβληθῇ εἰς χλιαρὸν λουτρόν, καὶ εἴτα καθημερινῶς χάριν τῆς καθαριότητος, βραδύτερον δὲ κατὰ δύο ἡμέρας. Ὅταν θὰ εἶνε 8 ἢ 9 μηνῶν δυνάμεθα νὰ τοῦ πλύνωμεν τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον μὲ δροσερὸν ὕδωρ. Κατόπιν γινόμεθα θαρραλεώτεροι καὶ μὲ τὸ δροσερὸν ὕδωρ πλένομεν τοὺς βραχίονας, τοὺς ὤμους, τὸν λαιμὸν καὶ τὰς κνήμας. Τέλος ἡμέραν τινὰ θὰ ἀλλάξωμεν τὸ φρέσκον ὕδωρ διὰ ψυχροῦ τοιούτου, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπὸ τὸ βράδυ ἔχομεν ἀφίσει εἰς τὸ μαγεῖριον. Τέλος μεταχειριζόμεθα καὶ ψυχρὸν ρέον ὕδωρ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΥΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΑ, ΜΗΤΡΟΣ ΟΔΥΝΑΙ

ΤΟ ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ

ΒΗ ΤΗΣ ΕΙΣΟΔΟΥ του κόλπου της Κερκύρας, τὸ Ἀχιλλεῖον, ἡ θαυμασία ἔπανλις, ἥτις ἰδιαιτέρως ἐπροτιμήθη ὡς κατοικία ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείας τῆς Ἀδορίας ὑφαινεταί λευκὴ καὶ ἁρμονικὴ οἰκουμένη, ἐν μέσῳ τῆς πυκνῆς πρασινάδας τῶν πεύκων.

Ἡ βασιλικὴ φρυγὰς ἐταξείδευε διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐποφέρῃ τὰς ἀναμνήσεις, αἵνας ἀφύπνιζον εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ὄλα τὰ ἄλλα μέρη. «Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, ἔλεγε αὐτῇ, νὰ ἐπιθυμῶμεν νὰ ταξειδύωμεν μόνον καὶ μόνον διότι τὸ ταξειδίον τίθεται μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς ἐπιθυμίας μας.... Ἡ σκέψις μόνη, ὅτι μέλλω νὰ ἐγκαταλείψω ἕνα τόπον, μὲ συγκινεῖ καὶ μὲ κάμει νὰ τὸν ἀγαπῶ περισσότερο. Καὶ τοιοῦτοτρόπως, κάθε φορὰν ποῦ ταξειδεύω, θάπτω ἀπὸ ἕν ὄνειρον τὸ ὁποῖον πολὺ ταχέως ἐτελείωσε, διὰ νὰ στενάξω ἐνώπιον ἄλλου τὸ ὁποῖον δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη».

Τὸ Ἀχιλλεῖον εἶχε καταστῆ δι' αὐτὴν τὸ καταλληλότερον πλαίσιον τῆς ἀνιάτου μελαγχολίας τῆς. Καὶ ἐκεῖ, ἀκόμη, θὰ ἀνεκάλει τὰς οἰκίας ἐκείνων οἴτινες δὲν τὴν ἐγκατέλειπον πλέον: Τὸν Μαξιμιλιανὸν¹ τουφεκισθέντα, τὴν Καρλότταν παράφρονα, τὸν υἱὸν τῆς Ροδόλφου, τὸν Λουδοβίκου Β' πριγκίπα καὶ τέλος, τὴν ἀδελφὴν τῆς δούκισσας τοῦ Ἀλασῶν, καὶ τὴν Ζωσὴφ. Ἀλλ' ἐν τούτοις, ἔλεγον, ὅτι ἐκεῖ ἡ λέπη τῆς ὑπῆρξε ὀλιγώτερον βαθεῖα, ὅτι κατηνιάσθη, ὅτι ἐθελήθη ἀκόμη ἐκ τῆς λαμπρότητος τοῦ σχεδὸν μυθώδους ἐκείνου τοπίου τὸ ὁποῖον τόσον ἡ φύσις ὅσον καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ τῆς ψυχῆς εἶχε διασκευάσει.

Ἄνθη! Παντοῦ ὑπῆρχον ἄνθη! Ἀπὸ τὰ παραδοξώτερα, τὰ σπανιώτερα, τὰ ὀραιώτερα! Ἡ βασίλισσα τοῦ μαγευμένου ἐκείνου ἀνακτόρου τὰ ἔφερε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθέων αὐτῶν ὑπῆρχον ῥόδα πρὸ πάντων, ῥόδα τῶν ὁποίων τὸ ἄρωμα ἔπνεεν ὑπὸ τὰς χροῦσας τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας ἢ ὑπὸ τὸ ὄχρον τῆς σελήνης φῶς, διότι ἡ ἡγεμονίς ἡγάπα νὰ περιφέρῃται, μόνη, τὴν νύκτα εἰς τοὺς κήπους τῆς: Δὲν ἠθέλε μάλιστα νὰ συναντῆ οὐδένα. Ἡ ἀπαγόρευσις, ὡς πρὸς τοῦτο, ἦτο αὐστηροτάτη.

Ἡ λευκὴ αὐτῇ ἔπανλις ὁ ἀπορρόμιλλος αὐτὸς κήπος δὲν εἶνε πλέον ἰδιοκτησία τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ: τὰ ἡγόρασεν ὁ Γουλιέλμος Β'.

¹ Ὁ ἀρχιδούξ Μαξιμιλιανὸς ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ, ἐγένετο τῷ 1865 αὐτοκράτορος τοῦ Μεξικῶ, κατὰ πολιτικὸν δὲ ἐπὶ τοῦ πλείστον χρόνου τῶν ἐπικρατῶν, συνελήθη καὶ ἐτοιμασθῆναι ὡς Queretano.

Ἡ σύζυγος του Καρλόττα παρεγγόνθη καὶ εἴς τὸν πύργον τοῦ Bouchoite.

Οἱ κάτοικοι τῆς Κερκύρας οἵτινες ἐλάτρευον τὴν αὐτοκράτειραν Ἐλισάβετ, διότι ὠμίλει τὴν γλῶσσαν των, διότι ἦτο ἀπείρως καλὴ πρὸς τοὺς ταπεινοὺς, μετ' ἐκπλήξεως ἔμαθον τὴν εἶδῃσιν. Καὶ μετέβησαν ὅλοι, ἐν σώματι, εἰς εἰσοβέες προσκύνημα ἐν τῷ Ἀχιλλεῖῳ.

Ἡ προσεχὴς τοῦ Κάιζερ ἄφριξις εἰς τὸ Ἀχιλλεῖον, θὰ συντελέσῃ νὰ ἀναζήσῃ περισσότερο ἢ θλιβερὰ ἀνάμνησις, ἢ βαθεῖα στοργή, τὴν ὁποῖαν οἱ Ἕλληνας διετήρησαν διὰ τὸ ἀνυχεῖς «ῥόδον τῆς Βαυαρίας» δι' Ἐκείνην τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ὡς ἄρωμα ἔπατο ἐπὶ τῶν «λαϊκῶν παραμυθιῶν» καὶ ἥτις ἔπεσε ὑπὸ τὸ πλῆγμα τοῦ ἐγκυβερνητικοῦ ἐνὸς ἀναρχικοῦ.

Πᾶν ὅ,τι δύναιται νὰ ὀνομασθῆ τραγικὸν ἢ ὀυμαντικόν, περιεστειόχισε τὴν σκοτεινὴν καὶ σχεδὸν μυθικὴν αὐτὴν ὑπαρξιν.

Ἡ νεανικὴ ἡλικία τῆς ἀνυχοῦς αὐτοκράτειρας ὑπῆρξεν ὡς ὄνειρον παραμυθιοῦ. Αἰετορροσεν αὐτῇ εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ πύργον τοῦ Fosschofen ἐπὶ τῶν ἀνθισμένων ὀχθῶν τῆς ἄμνης Stanoberg, καὶ τὰ πρῶτα τῆς εἴη ἐσιτόλιον καὶ ἐθέτημαν ἢ βαθεῖα στοργὴ τῆς οἰκογενείας τῆς καὶ ὁ ζωηρὸς φετιχισμὸς τοῦ λαοῦ.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔκτον τῆς ἡλικίας τῆς ἐμνησιεύθη μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ. Μετὰ ἐν ἔτος οἱ γάμοι τῆς ἐωρτάσθησαν καὶ ὑπῆρξαν ἀληθῆς ἀποθέωσις δι' αὐτὴν. Ἐξ ὅλων τῶν μερῶν οἱ ἐπήκοοί τῆς ἐν θαυμασμῷ συνέροσον.... Ἐβροχε ῥόδα. Ἡ Βιέννη δὲν ἀνέμενε τὸ ἔαρ διὰ νὰ ὑποδεχθῆ τὴν νεαρὴν τῆς ἄνασσα, καὶ ἡ πρωτεύουσα, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐσπαρμένη μὲ ἀνθὴ ἐδωδίαζε ὡς ἀπέραντος κήπος.

Ἐπειτα, ἐπὶ ὀλόκληρα εἴη, ἔορταί, χοροί, κινήγια, λαμπραὶ συναθροίσεις ἐγένοντο πρὸς τιμὴν τῆς, καὶ τὸ μειδιάμα τῆς ἠκτινοβόλι ἐκ τῆς ἐντυχίας, ἥτις τὴν περιεστειόχισε. Ἀλλ' ἐξαίφνης αἱ σελίδες τοῦ τετραπλοῦ τοῦτου βιβλίου διακόπτονται.... Ὁ θάνατος ἀποσπᾷ ἐκ τῆς ἀγκάλῆς τῆς τὴν ἀρχιδούκισσαν Στεφανίαν. Ἡ πένθημος συνέχειαι ἔπεται.

Ξανθὸς, εὐλόγιτος, μὲ ἀνάστημα ἄνωθεν τοῦ μετρίου, τοὺς ὀφθαλμοὺς γλυκυτάτους κνανοῦ χρώματος ἔχων, μὲ τὸν ἀπαλὸν μύστακα, τὸν οἰκιάζοντα τὸ χεῖλος τῶν Ἀφροδισγῶν, ὁ ἀρχιδούξ Ῥοδόλφος ἦτο τὸ εἶδωλον τῆς μητρὸς του καὶ ἀπάσης τῆς Βιέννης. Κατὰ τὸ λέγειν ὅλων, εἰς ἕπαν τὸ βασιλεῖον δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος Ῥοδόλφος.

Ὁ θάνατος τὸν ἀφήρησε νεώτατον εἰς τὸ τριακοστὸν ἔτος, θάνατος τοῦ ὁποίου δὲν ἀνεσῆθη ποτὲ ὁ μνηστῆρὸς πέπλος.

Ἀπ' ἐκείνης τῆς οἰγμῆς ἡ θαρραλέα ἄνασσα, ἡ ἐστεμμένη Ἀρτεμῖς, ὡς τὴν ἐκάλουν τότε, δὲν ἀπεξεδύθη πλέον τὰ πένθημα ἐνδύ-

ματὰ τῆς. Ἦρχισε νὰ διάγῃ ὑπαρξιν περιπλανωμένης, ὑπαρξιν ψυχῆς, ἥτις ἀποφεύγει τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν ὀλοῖαν ἢ ἀπελπισία ἠκολούθει πανταχοῦ. Καὶ διήλθε δι' ὅλων τῶν ὀδῶν, ἢ διαβάτις, ἀνευ συνοδείας, ἀνευ πιστοῦ ἱνὸς συντρόφου, τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν γῆν προσηλωμένους, ὀνειροπολοῦσα....

Τὸ Ἀχιλλεῖον, ἡ κατοικία τὴν ὁποῖαν εἶχε περισσότερο ἀγαπήσει, ἐδφίσκεται τώρα εἰς ξένας χεῖρας. Καὶ τὸ μνημεῖον τὸ ὁποῖον ἀνῆγειρεν ἐν τῷ κήπῳ τῆς, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Ἐρρίκου Ἀίνε, ποιητοῦ ὅστις τόσον ἐρηλῆν καὶ ἐγενετὴ ἐπιροσὴν ἐξήσοκησεν ἐπ' αὐτῆς, πρόκειται νὰ καταστραφῆ.

Ἡ βασίλισσα ἐκείνη, ἡ ἀσχηκρῖτως ἀγαθὴ, ἡ τόσον τοῆμων, τόσον καλλιτέχνης, ἀλλὰ καὶ μελαγχολικὴ καὶ παρὰ ὀδοξος, εἶχε βαθὺ τὸ αἴσθημα τῆς αἰωνίας τῆς θλίψεως. Ἐγραφε μίαν ἡμέραν:

«Ὁσάκις ἐπιθυμία τις ἀποθνήσκει ἐν ἡμῖν,

συναποθνήσκει καὶ μέρος τῆς ὑπάρξεώς μας, καὶ γεννώμεθα μὲ νέας ἐπιθυμίας, ὅπως ἡ ἀνθρώπινη γεννᾶται οὐμπασα εἰς νέα πάθη. Ἀλλ' οὐδέποτε θὰ παύσωμεν νὰ ἐπιθυμῶμεν καὶ νὰ πάσχωμεν.

Ὁμοῖ! Δὲν ἔπαυσε ποτὲ ἀπὸ τοῦ νὰ πάσχη καὶ διήλθε τὸν βίον τῆς, ὡς βασίλισσα μυθώδης, ὑποκύψασα, ὅπως τόσοι Ἀφροδισγοί, εἰς τὸ ὀλεθριώτερον καὶ τρομερώτερον πεπρωμένον. Τὸ μικρὸν τῆς Κερκύρας ἀνάκτορον τῆς, ὁ μαγικὸς κήπος τῆς, ἡ ὀνειρωδὴς καὶ ὀυμαντικὴ ἐκείνη κατοικία ἀνῆκε ἤδη εἰς ἄλλον.

Καὶ τὰ ὑποδήματα τοῦ Γερμανοῦ αὐτοκράτορος θὰ πατήσουν τὴν ἄμμον τῶν ὀρομῶσκων, ὅπου ὁ μικρὸς ποὺς τῆς τεθλιμμένης ἀλλ' ὀραιάς ἐκείνης ἡγεμονίδος, ὀλισθαίνει, ἐλαφρὸς ὡς οἰκία κατὰ τὰς σεληνοφωτιστοὺς νύκτας. . .

Henry Frichet

Μετάφρασις Καίτης Δ. Παπακωνσταντίνου.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΑΙ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Τὸ ὄνομα τῶν νεαρῶν αὐτῶν καλλιτεχνῶν εἶνε ἀναπόσπαστον ἀπὸ τὰ προγράμματα ὅλων σχεδὸν τῶν συναυλιῶν. Εἰς τὰς πρωινὰς δοκιμαστικὰς τοῦ Ὄδειου, εἰς τὰς ἐπισημοὺς του, εἰς τὰς συναυλίας τοῦ «Παρνασσού», εἰς τὰς εὐεργετικὰς καὶ φιλανθρωπικὰς παραστάσεις, παντοῦ τέλος ἂν μὴ ἀμψότεροι, εἰς τοῦλάχιστον ἐκ τῆς δυάδος θὰ ὑπάρχη, θριαμβεύων καὶ γοητεύων. Ἀφίνομεν πλέον τὰς ἐκδρομὰς, ὅπου διὰ τῆς βίας σχεδὸν σύρονται.

Ἀπὸ ἐτῶν μαθηταὶ τοῦ Ὄδειου, ἤδη μετὰ δυσκολίας παρακολουθοῦν τὰ τελευταῖα μαθήματα καθότι, ὁ μὲν Γεώργιος εἶνε τελειόφοιτος τῶν φυσ. ἐπιστημῶν, ὁ δὲ Φιλοκτῆτης τῆς Νομικῆς. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐπιδοθεὶς ἐκτὸς τοῦ τετραχορδου καὶ εἰς τὴν βιόλαν τυγχάνει τῆς ὀλας ἐξαιρετικῆς τιμῆς νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς ἐπισημοὺς τῶν καθηγητῶν τοῦ Ὄδειου συναυλιας, ὁ δὲ δεῦτερος κατ' ἐπιτυχὴ ἐμπνευσὶν τοῦ κ. Σπ. Καίσαρη, διπέθυνεν ἐσχάτως εἰς τινὰ πρωινὴν τοῦ Ὄδειου τὴν ἐκ μικρῶν μαθητῶν τάξιν τῆς ἐνοργῶσεως ἐκ πνευστῶν καὶ κρουστῶν ὀργάνων, ἀποσπᾶσας ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν τῶν ἀκροατῶν. Εἰς τὴν ἐλλόγιμον μπτέραν των, κυρίαν Σοφίαν Οἰκονομίδου, τὴν γνωστὴν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν ποιήτριαν καὶ συνεργάτην τῆς «Φύσεως» εὐχόμεθα νὰ ἴδῃ τὴν καλλιτεχνικὴν ταύτην δυάδα εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης.

ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΝ εφευρεν ο εν Steglitz παρὰ τὸ Βερολίνον διαμένων Γουσταῖος Ἑρτζάνα, ὅστις εἰς πᾶσαν ἀπόστασιν ἀποδίδει χειρόγραφα, χειροσχεδιάσεις κτλ. συνδεδεμένος ἀπλῶς με συνυπάρχουσαν τηλεφωνικὴν συσκευὴν, ἥτις διευθύνει οὕτως εἰπεῖν τὸ ὅλον σύστημα. Δύναται τις συγχρόνως δι' αὐτοῦ νὰ γράφῃ καὶ νὰ ὁμιλῇ, τοῦθ' ὅπερ εἶναι μεγάλης ὠφελείας δι' ἐμπορικοὺς σκοποὺς, καθ' ὅτι αὐξάνει καθ' ὑπερβολὴν τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐμπορικῆς συγκοινωνίας. Συχνὰ ἢ διὰ τοῦ στόματος συνεννόησις εἶναι δύσκολος καὶ ἐλλειπής, ἀλλὰ αἱ συγχρόνως γραφόμεναι λέξεις δὲν ἀφήνουσι καμμίαν παρανόσιν. Καὶ ἐπιταγὰς δύναται τις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀνευ κινδύνου εἰς μεγάλην ἀπόστασιν νὰ ἀποστείλῃ, διότι τὸ ἀποδιδόμενον διὰ τοῦ τηλεγράφου πανόμοιον χειρόγραφον ἀποκλείει τὰς παραποιήσεις· ἐκτὸς τούτου δὲ ὁ ἀποστολεὺς καὶ ὁ παραλήπτης συγχρόνως δύναται μετ' ἀλλήλων νὰ ὁμιλῶσιν.

Τὸ νέον τοῦτο τηλεγρ. σύστημα εἶναι τελειοποιηθῆ καὶ ἐπιτύχη ἐν τῇ ἐφαρμογῇ του θ' ἀντικαταστήσῃ ὅλα τὰ ὑπάρχοντα συστήματα καὶ τὰ λειτουργοῦντα διὰ συμβολικῶν σημείων ὡς καὶ τὰ ὑπάρχοντα πολὺπλοκα τυπωτικὰ, λόγῳ τῆς ἀπλουστερίας καὶ τελειοτέρας αὐτοῦ λειτουργίας.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΓΥΝΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. Πρὸ ὀλίγων μηνῶν περιοδικὸν τι φύλλον τοῦ Σικάγου τοῦ «Chicago Tribune» διοργάνωσε διαγωνισμόν τῆς καλλονῆς μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἀποτέλεσμα οὗτινος ὑπῆρξεν ἡ ἀνακήρυξις τῆς Μις Φρέϋ ὡς ὠραιότερας γυναικὸς τοῦ κόσμου καὶ προσέκαλεσε τὰ ἄλλα ἔθνη νὰ ἐπιδείξωσιν ὠραιότεραν ταύτης. Οἱ ἄγγλοι ὅμως δὲν ἠδύναντο νὰ παραδεχθῶσιν, ὅτι δὲν ἔχουν ὠραιότερον τύπον γυναικὸς καὶ ὄντως κατόπιν διαγωνισμοῦ προκηθέντος ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ «Daily Mirror» τοῦ Λονδίνου, καθ' ὃν 15,000 φωτογραφίων συνηγωνίσθησαν εἰς τὸν ἰδεῶδη τῆς καλλονῆς τύπον εἰς τὸ πρόσωπον νεαρᾶς Ἀγγλίδος ὑπερεχούσης τῆς μέχρι τοῦδε δαφνιφόρου Ἀμερικανίδος. Τὸ ὄνομά της ἠθέλησε νὰ ἀποκρύψῃ ἐπιτρέψασα μόνον εἰς τὴν ἀνώνυμον φωτογραφίαν της νὰ κάμῃ ὀριζμητικῶς τὸν γύρον τοῦ κόσμου. Εἶνε πολὺ μετριώφρων ἄλλως τε ἡ δεσποινὴς μ' ὅλα τὰ κάλλη της καὶ τὰ 18 ἔτη της. Κατὰ τὸ λέγειν δὲ τῆς μητρὸς της «πάντοτε ὑπῆρξεν ἐν ἀξίεραστον παιδί».

Ἀγαπᾷ πολὺ τὸ τέϊον, τὸν καφέ, τὴν σοκολάταν καὶ τὰς ἱστορίας τοῦ Σέρλοκ Χόλμς καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν ποτῆριον claret. Πρὸς τοῦτοις ἀγαπᾷ τοὺς ἀστακοὺς, τὰ ἀγ-

Ἡ Μις ΦΡΕΪ
ἡ ὠραιότερα Ἀμερικανίς

Ἡ Μις Χ.
ἡ ὠραιότερα Ἀγγλίς

γουράκια, τὴν ποδηλασίαν καὶ τὸ κολύμβημα καὶ σὺν τούτοις ἀρέσκειται εἰς τὰς ἀσχολίας τῆς κουζίνας.

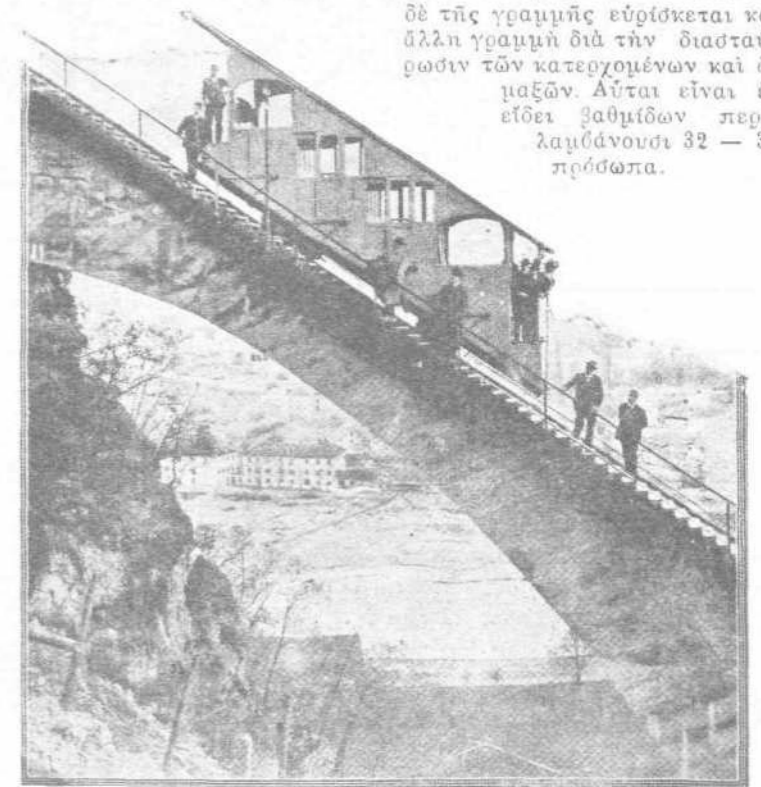
Αὐτὰ διαβεβαίωσι ἡ ἀγαθὴ μήτηρ της ἐν τῇ ἀφελείᾳ της, μὴ ὑποπτεύουσα ἴσως, ὅτι ἡ ἀναιδὴς δημοσιογραφία θὰ διέδιδε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰς ἐπιθυμίας τῆς ὠραιότερας Ἀγγλίδος.

Εἶνε ὅμως πολὺ ἀμφίβουλον ἂν ἡ Ἀμερικανικὴ φυλὴ δεχθῆ ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπεροχὴν τῆς Μις Χ. ἀπέναντι τῆς Μις Φρέϋ. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε, ὅτι οἱ ξένοι καὶ πρὸς τὰς δύο ταύτας φυλάς, ἀπερηφάστως δίδουν τὴν ψῆφον των ὑπὲρ τῆς συμπαθεστερας τῶν δύο εἰκόνων καὶ αὕτη εἶνε ἀναμφιδόλως ἡ τῆς ἀωνύμου Ἀγγλίδος.

ΑΠΟΤΟΜΩΤΕΡΟΣ ΣΙΑΗΡΟΔΡΟΜΟΣ. Μέχρι πρὸ ὀλίγου χρόνου ὁ θέλων ν' ἀπολαύσῃ τὴν λαμπρὰν θέαν ἀπὸ τὴν σκοπιάν τοῦ Virgl παρὰ τὸ Bozen εἰς τὸ Νότιον τῆς πόλεως καὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Eisch, ὤφειλε νὰ ἀνελθῇ τὸ ὄρος Kalvarien καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἄλλον ἕνα ἀνήφορον 20 λεπτῶν, μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ἡ μεγαλοπρεπὴς θέα φαίνεται. Διὰ τῆς κατασκευῆς ὁμοῦ νέου σιδηροδρόμου, δύναται τις νῦν εἰς ὀλίγα λεπτά νὰ φθάσῃ εἰς αὐτό. Ὁ σιδηροδρόμος αὗτος εἶναι ὁ ἀποτομωτάτος ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε σιδηροδρόμων τῶν

ὄρέων, καὶ τούτου ἕνεκα κατὰ τὴν κατασκευὴν πολλαὶ δυσκολίαι ἐπρεπε νὰ υπερνικηθῶσι, καὶ πολλὰ τεχνικὰ ἔργα νὰ κατασκευασθῶσιν. Ἐκ τῶν μᾶλλον ἀξιοσημειώτων ἔργων εἶναι ἡ ὁδοπέφυρα ἢ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστῆ. Ἐχει μῆκος 80 μέτρων, στηρίζεται δὲ ἐπὶ λιθοκτίστων στύλων ὕψους 30 μ. Ἡ ἐλξις γίνεται δι' ἠλεκτρισμοῦ. Ἐν τῷ μέσῳ

δὲ τῆς γραμμῆς εὐρίσκειται καὶ ἄλλη γραμμὴ διὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν κατεργομένων καὶ ἀμαξῶν. Αὗται εἶναι ἐν εἰδει βαθμίδων περιλαμβάνουσι 32 — 36 πρόσωπα.

Ο ΑΠΟΤΟΜΩΤΕΡΟΣ ΣΙΑΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

ALPHONSE DAUDET

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

(Διήγησις μικροῦ Ἀλσατινοῦ)

Σήμερον τὸ πρωὶ εἶχα πολὺ ἀργήσει ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ ἐφοβοῦμην πολὺ μήπως μὲ μαλώσουν, ἀφ' οὗ μάλιστα ὁ κύριος Ἀμέλ μᾶς εἶχεν εἰπεῖ ὅτι θὰ μᾶς ἐξήταζε εἰς τὰς μετοχές, καὶ ἐγὼ ἔν ἤξειυρα οὔτε μία λέξι. Δίφνης μοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ τὸ σκάσω ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ νὰ τραβήξω κατὰ τὰ χωράφια.

Ἐκαμνε μὰ λιακάδα!

Ἦκουε κανεὶς νὰ κελαδοῦν τὰ κοσούρια γύρω-γύρω εἰς τὸ δάσος, καὶ εἰς τὸ λειβάδι Ριπέρ, ὅπισθεν τοῦ προνοστασίου, τοὺς Πρώσσους οἱ ὅποιοι ἔκαμνον γυμνάσια. Ὅλα αὐτὰ μὲ ἠνυχαρίστουσαν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὸν κανόνα τῶν μετοχῶν ἄλλὰ συνεκρατήθη καὶ ἔτρεξα γρήγορα-γρήγορα εἰς τὸ σχολεῖον.

Διερχόμενος πρὸ τοῦ δημαρχείου, εἶδα κόσμον πολὺν νὰ στέκεται πλησίον τοῦ κικλιδιώματος τῶν τοιχοκολλημάτων. Ἐπὶ δύο ἔτη μᾶς εἶχον ἔλθει ἀπ' ἐκεῖ, ὅλαι αἱ κακαὶ εἰδήσεις, αἱ μάχαι τὰς ὁποίας εἶχομεν χάσει, αἱ ἀγγραφαὶ, τὰ διατάγματα τοῦ ἀρχηγείου καὶ ἐσκεπτόμην χωρὶς νὰ σταματήσω.

«Τὶ ἄραγε νὰ συμβαίη πάλι;»

Τότε ἐνῶ διέχιστα τὴν πλατεῖαν τρέχων, ὁ σιδηρουργὸς Βάλτερ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειτο ἐκεῖ μὲ τὸν μαθητὴν του ἀναγινώσκων τὸ τοιχοκόλλημα, μοῦ ἐφώνησε:

— Μὴ τρέχεις τόσο πολὺ, μικρὲ. Θὰ φθάσῃς πάντοτε ἀρκετὰ ἔνωρὶς εἰς τὸ σχολεῖον σου.

Ἐνόμισα ὅτι μὲ περιέλεξε, καὶ εἰσηλθὼν καταλαχνασμένος εἰς τὴν μικρὰν ἀλλήν τοῦ σχολείου μας.

Συνήθως εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μαθήματος ἐγίνετο ἕνας μέγας θόρυβος ὁ ὁποῖος ἤκούετο ἕως ἔξω εἰς τὸν δρόμο, ἀπὸ τὰ ἀνοιγοκλειόμενα ἀναλόγια, τὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα ἐπανελάμβανον μεγαλοφώνως ὅλοι μαζύ, κλείοντες τὰ αὐτιά διὰ νὰ τὰ μακθάνουν καλλίτερα, καὶ τὸν χονδρὸν χάρακα τοῦ διδασκάλου ὁ ὁποῖος ἐκτύπα εἰς τὸν πίνακα:

«Σιωπή!»

Ἐλογάριασα ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβον, ἕως ὅτου φθάσω εἰς τὰ θρανία μου, χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσουν. Ἀλλὰ ἀκριβῶς σήμερον ἦσαν

ἦσυχια ὅπως τὴν Κυριακὴν τὸ πρωί. Ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου ἔβλεπα τοὺς συμμαθητὰς μου καθησμένους εἰς τὰς θέσεις καὶ τὸν κ. Ἀμέλ, ὁ ὁποῖος ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο μὲ τὸν φοβερὸν σιδηροῦν χάρακα ἀπὸ τὴν μασχάλην. Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀνοίξω τὴν θύραν καὶ νὰ εἰσελθῶ ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης αὐτῆς σιωπῆς. Φαντάζεσθε πῶς εἶχα κοκκινήσει καὶ πῶς ἐφοβοῦμην!

Ἄλλ' ὄχι. Ὁ κύριος Ἀμέλ μὲ παρετήρησεν χωρὶς ὀργὴν καὶ μοῦ εἶπεν ἠσυχῶς:

«Πήγαινε γρήγορα εἰς τὴν θέσιν σου, μικρὲ μου Φράντς, θὰ ἤρχιζαμε χωρὶς ἐσέ.»

Διεσκέλισα τὸ θρανίον μου καὶ ἐκάθησα γρήγορα, γρήγορα ἐμπρός εἰς τὸ ἀναλόγιό μου. Τότε μόνον, ἀφ' οὗ ἀνέλαβα ὀλίγον ἐκ τοῦ φόβου μου, παρετήρησα ὅτι ὁ διδάσκαλός μου ἐφόρει τὴν ὠραία πράσινή του ρεδιγκότα μὲ τὸν διπλομένον εἰς τὴν ἄκρην φραμπαλλῆς, καὶ τὸ μαῦρον μεταξωτὸν πηλίκιον τὸ ὁποῖον δὲν ἐφόρει, παρὰ μόνον τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιθεωρήσεως, ἢ τῆς διανομῆς τῶν βραβείων.

Ἐξ ἄλλου ὅλη ἡ τάξις εἶχε κατὰ τὸ ἔκτακτον, τὸ πανηγυρικόν. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ ἐξέπληξε περισσότερον, ἦτο τὸ ὅτι εἶδα εἰς τὸ βῆθος τῆς αἰθούσης, ἐπὶ τῶν θρανίων τὰ ὁποῖα ἔμενον σιγήθως κενά, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ χωριοῦ, καθησμένους καὶ σιωπηλοὺς ὅπως καὶ ἡμεῖς, τὸν γέροντα Ὁξέρ, μὲ τὸ τρίκορνόν του, τὸν παλαιὸν δήμαρχον, τὸν παλαιὸν διανομέα καὶ πολλὰ ἄλλα πρόσωπα ἀκόμη. Ὅλοι τοὺς ἐφαίνοντο λυπημένοι. Ὁ Ὁξέρ εἶχε φέροι μαζύ του ἕνα παλαιὸν ἀλφραβητάριον καταφαγωμένον εἰς τὰς ἄκρας, τὸ ὁποῖον ἐκράτει ὀλοάνοικτο ἐπὶ τῶν γονάτων του μὲ τὰ χονδρὰ γυαλιά του ἀκουμβισμένα ἀνάμμεσα εἰς τὰς σελίδας.

Καθ' ὃν χρόνον ἐκπεληγμένος παρετήρησεν ὅλ' αὐτά, ὁ κύριος Ἀμέλ εἶχεν ἀναβεῖ ἐπὶ τῆς ἔδρας του, καὶ μὲ τὴν ἰδίαν γλυκεῖαν καὶ σοβαρὰν φωνὴν μὲ τὴν ὁποίαν μὲ εἶχε δεχθῆ μᾶς εἶπε:

«Παιδιά μου, εἶναι ἡ τελευταία φορὰ πού σὰς κάμνω μάθημα. Διαταγὴ ἦλθεν ἀπὸ τὸ

Βερολίνον, νὰ μὴ διδάσκηται ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ τὴν Γερμανικὴν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Ἀλσατίας καὶ τῆς Λωρραίνης... Ὁ νέος διδάσκαλος φθάσει αὔριον. Σήμερον εἶναι τὸ τελευταῖον γαλλικὸν σὰς μάθημα. Σὰς παρακαλῶ νὰ εἴσθε πολὺ προσεκτικοί.»

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις μ' ἔκαμαν ἄνω κάτω. Ἀ! τοὺς ἀθλίους! Ἴδον τί εἶχον τοιχοκολλησέναι εἰς τὸ δημαρχεῖον:

Τὸ τελευταῖον γαλλικὸν μου μάθημα!

Καὶ ἐγὼ ὁ ὁποῖος μόλις ἐγνώριζα νὰ γράφω! Ἄν θὰ ἐμάνθανα λοιπὸν ποτέ! Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ σταματήσω ἐδῶ! Πόσον ἐκτυπούσα τώρα τὸ κεφάλι μου διὰ τὸν χαμένον χρόνον διὰν ἐκνηγοῦσα φωνῆς ἢ διὰν ἔκαμνα γλυκίσματα εἰς τὸν Σόρον! Τὰ βιβλία μου τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου εὕρισκα τόσον ἐνοχλητικά, τόσον βαρετά, τὴν γραμματικὴν μου, τὴν ἰσθμὴν ἱστορίαν μου, μοῦ ἐφαίνοντο τώρα παλαιὸι φίλοι τοὺς ὁποῖους πολλοὶ θὰ μοῦ ἐστοίχιζε νὰ τοὺς ἐγκαταλείψω.

Ὁὕτω καὶ ὁ κύριος Ἀμέλ. Ἡ ἰδέα τοῦ δι' ἐμελε ν' ἀνοχωρήσῃ μὲ ἔκαμνε νὰ λησμονῶ τὰς τιμωρίας καὶ τὰ κτυπήματα τοῦ χάρακος.

Τὸν καῦμένο!

Προς τιμὴν τοῦ τελευταίου αὐτοῦ μαθήματος εἶχε φορέσει τὰ ὠραία κυριακάτικα του ἐνδύματα, καὶ τώρα ἠνύουν διατὶ αὐτοὶ οἱ γέροντες τοῦ χωρίου ἦλθαν καὶ ἐκάθησαν εἰς τὴν ἄκρην τῆς αἰθούσης. Αὐτὸ ἦτο ὡς ἂν νὰ ἐδείκνυν τὴν λύπην των, ὅτι δὲν εἶχον ἔλθει συγχρότως εἰς τὸ σχολεῖον. Ἐπίσης ἦτο εἰς τρόπον διὰ τοῦ ὁποῖου ἠνυχαρίστουσαν τὸν διδάσκαλόν μας διὰ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη τῆς καλῆς του ὑπηρεσίας καὶ διὰ τὰ ἐκπληρώσαντα τὰ καθήκοντά των πρὸς τὴν πατρίδα ἢ ὁποῖα ἔφενγε.

Αὐτὰ ἐσκεπτόμην διὰν ἤκουσα νὰ προσφίρεται τὸ ὄνομά μου. Ἦτο ἡ σειρὰ μου νὰ διηγηθῶ. Τί δὲν θὰ εἶδα διὰ τὰ καιώθησαν νὰ ἴδω ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τέλους τὸν περίφημον αὐτὸν κανόνα τῶν μετοχῶν, ὑψηλοφώνως, καθαρὰ καθαρά, χωρὶς κανὲν λάθος. Ἀλλὰ τὰ ἔχασα εἰς τὰς πρώτας λέξεις, καὶ ἔμεινα ὀρθῶς κλονιζόμενος εἰς τὸ θρανίον μου, μὲ βαρετὰ καρδιά, χωρὶς νὰ τολμήσω νὰ ἐμφῶσω τὴν κεφαλὴν μου.

Ἦκουσα τὸν κύριον Ἀμέλ νὰ μοῦ λέγῃ:

«Ἄν θὰ σὲ μαλώσω, μικρὲ μου Φράντς, διότι φαίνεσαι ὅτι μὲ αὐτὸ ἐτιμωρήθης ἀρκετὰ. Ἴδον τί συμβαίνει. Πάντοτε λέγομεν: Μπᾶ! ἔχω καιρὸν! Θὰ μάθω αὔριον. Καὶ ἔπειτα βλέπομεν τί συμβαίνει... Ἀ! αὐτὸ ἐπῆρξε τὸ μέγα δυστύχημα τῆς Ἀλσατίας, τὸ νὰ ἀναθέσωμεν πάντοτε τὴν ἐκπαίδευσίν μας διὰ τὴν αὔριον. Τώρα αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς λέγουν: Πῶς! Ἴσχυρίζεσθε ὅτι εἴσθε Γάλλοι καὶ δὲν γνωρίζετε

οὔτε νὰ ὀμιλεῖτε, οὔτε νὰ γράφετε!... Εἰς ὅλα αὐτὰ, μικρὲ μου Φράντς, δὲν εἶσαι σὺ ὁ περισσότερον ἔνοχος. Ὅλοι μας εἴμεθα ἄξιοι τῶν μομφῶν τὰς ὁποίας θὰ μᾶς ἐπιρροῦν.

«Οἱ γονεῖς σας δὲν ἐπέμειναν ὅπως ἔπρεπε εἰς τὸ νὰ σᾶς ἴδουν πεπαιδευμένους. Ἐπρότιμον νὰ σᾶς στέλλουν νὰ ἐργάζεσθε τὴν γῆν, ἢ εἰς τὰ κλωστήρια διὰ νὰ κερδίζουν κανὲν σολδίων περισσότερον. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἔχω νὰ μεμφθῶ τὸν εαυτὸν μου; Μήπως πολλοὶς δὲν σᾶς ἐστοίχισαν νὰ ποιῆτε τὸν κήπον μου ἀτὶ νὰ ἐργάζεσθε; Καὶ ὁσάκις ἤθελα νὰ ψαρέψω μήπως μὲ ἠμποδίζε τίποτε ἀπὸ τοῦ νὰ σᾶς ἀποπέμψω;...»

Τότε ἀπὸ τὸ ἐν ζήτημα εἰς τὸ ἄλλο, ὁ κύριος Ἀμέλ ἤρχισε νὰ μᾶς ὀμιλῇ περὶ τῆς γαλλικῆς γλώσσης, λέγων ὅτι ἦτο ἡ ὠραιότερα γλῶσσα τοῦ κόσμου, ἡ καθαροτέρα, ἡ σαφεστερα, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ φυλάττωμεν μετὰ τῆς μᾶς, καὶ ποτὲ νὰ μὴ λησμονώμεν, διότι διὰν ἕνας λαὸς ὑποδουλοῦται ἐν ὄσῳ γνωρίζει καλὰ τὴν γλῶσσαν του εἶνε ὡς ἐὰν ἐκράτει τὴν κλεῖδα τῆς φυλακῆς του. Ἐπειτα ἔλαβε μίαν γραμματικὴν καὶ μᾶς ἀνέγνωσε τὸ μάθημά μας. Πᾶν ὅ,τι ἔλεγε μοῦ ἐφαίνετο εὐκόλον, εὐκόλον. Νομίζω, ὅτι ποτὲ δὲν εἶχα δώσῃ τὴν προσοχὴν, καὶ ὅτι ποτὲ ἐκεῖνος δὲν εἶχε ἀναπτύξει τὴν ἐπιμονὴν εἰς τὰς ἐξηγήσεις του. Θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι πρὶν φθῆναι, ὁ πτωχὸς ἀνθρώπος, ἤθελε νὰ μᾶς μάθῃ ὅλα ὅσα ἤξευρε, νὰ μᾶς τὰ ἐμβάλῃ εἰς τὸν νοῦν μὲ ἐν μόνον κτύπημα.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ μάθημα, ἤρχισαμεν τὸ γράμμον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ κύριος Ἀμέλ μᾶς εἶχε προετοιμάσει ὅλους νέα παραδείγματα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν γραμμένα μὲ ὄμοιον χαρακτῆρα: Γαλλία, Ἀλσατία, Γαλλία, Ἀλσατία. Αὐτὸ ἐσχημάτιζε τρόπον τινὰ μικρὰς σημαίας αἱ ὁποῖαι ἐκμαίτιζον ὀλόγυρα εἰς τὴν τάξιν κρεμασμένα ἐπὶ τῶν ἀναλογίων μας. Ἐπρεπε νὰ ἴδῃτε πόσον ἐπεμελεῖτο ἕκαστος καὶ μὲ πόσῃ σιωπῇ! Ἄν ἤκούετο παρὰ μόνον ὁ τραγμὸς τῶν ὁποίων ἔκαμναν αἱ πένται ἐπὶ τοῦ χάριτος. Μίαν στιγμὴν εἰσηλθὼν χρονοσκάνθαροι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοὺς ἐπρόσεξεν, οὐδὲ αὐτοὶ οἱ μικροὶ οἱ ὁποῖοι προσεπάθουν νὰ χαράξουν τὰς ἰώτας των μὲ μὴ καρδιά, μὴ συναισθηθῶν, ὡσὺν καὶ αὐτὸ ἀκόμη νὰ ἦτο γαλλικόν... Ἐπὶ τῆς στήγης τοῦ σχολείου, τὰ περισσότερα ἐτρύχαν σιγὰ σιγὰ, καὶ εἶπα μέσα μου:

«Μήπως δὲν θὰ τὰ ἀναγκάσουν νὰ τραγουδοῦν γερμανικὰ καὶ αὐτά;»

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁσάκις ἔβλεπα τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπερᾶνω τῆς σελίδος μου, ἔβλεπα τὸν κύριον Ἀμέλ ἀκίνητον εἰς τὴν ἔδραν του, καὶ προσηλωμένον εἰς τὰ τραγμῶν του ἀντικείμενα, ὡς ἂν νὰ ἤθελε νὰ χαράξῃ

μέσα εις τὸ βλέμμα του ὄλο τὸ σπητάκι τοῦ σχολείου . . . Σκεφθῆτε ! Ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη εὐρίσκειτο ἐκεῖ, εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, μὲ τὴν ἀπέραντι ἀλλήν του, καὶ μὲ τὴν καθ' ὅλα ὁμοίαν πορὰδοσίν του. Μόνον τὰ θραυτὰ, τὰ ἀναλόγια, ἦσαν γυαλιστερά, τειριμμένα ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσιν. Ἡ καρδιὰς τῆς ἀλλῆς εἶχαν μεγαλώσει, καὶ ἡ περικοκλάδα τὴν ὁποῖαν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε φρενέσει ἑοικεφάνωνε τῶρα τὰ παράθυρα μέχρι τῆς στέγης. Εἰς τὴν πικρὴν στεινωχορίαν θὰ εὐρίσκειτο ὁ πτωχὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ἐγκαταλείπων ὄλα αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ἀκούων τὴν ἀδελφὴν του ἢ ὁποῖα ληγεινοήρηται εἰς τὸ ἐπάνω δωμάτιον, προετοιμάζουσα τὰς ἀποσκευὰς των ! Διότι ἔλαρε αὐριον ἢ ἀναχωρήσων, τὰ φύγου ἀπὸ τὴν χώρα διὰ παντός.

Ἐν τούτοις εἶχε τὸ θάρρος νὰ μᾶς κάμη μέχρι τέλους τὸ μάθημα. Μετὰ τὸ γράψιμον ἐκίμαμεν τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας. Ἐπειτα οἱ μικροὶ ἐουλλάβισαν τὸ μπᾶ, μπέ, μπί, μπό, μποῦ. Ἐκεῖ καίω, εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης ὁ γέρω Ὄξερ εἶχε βάλῃ τὰ γυαλιά του καὶ κρατῶν τὸ ἀλφροβητάριον μὲ τὰ δύο του χεῖρα, ἐουλλάβιζε τὰ γράμματα μαζί των. Ἐφαίνετο διὰ καὶ αὐτὸς ἐπροσπάθει. Ἡ φωνὴ του ἔιχε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, καὶ ἦτο ἰσοσον ἀσιεῖον, νὰ τὸν ἀκοῆ καίεις ὥστε εἰς ὄλους μᾶς ἦρχετο νὰ γελᾶσωμεν καὶ νὰ κλάψωμεν. Ἀ! πῶς θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι, αὐτὸ τὸ τελευταῖον μάθημα.

Ἀφῆνης τὸ ὁρολόγιον τῆς Ἐκκλησίας ἐοῖμονε τὴν μεσημβρίαν, καὶ ἔπειτα ἡ προσευχὴ τοῦ Ἀγγέλου. Τὴν ἰδίαν στιγμήν αἱ σάλπιγγες τῶν Πρώσων οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὰ γυμνάσια ἤρχον καίω ἀπὸ τὰ παράθυρά μας. . . . Ὁ κύριος Ἀμελ ἐσηκώθη, κάτωχρος, εἰς τὴν ἔδραν του. Ποιὲ δὲν μοῦ εἶχε φανῆ ἰσοσον μεγάλος.

«Φίλοι μου, εἶπε, φίλοι μου, ε... ε...»

Ἀλλὰ καὶ τὸν ἔπαιγε. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν του.

Τότε, ἐοιράφη πρὸς τὸν πίνακα, ἔλαβε τὴν κίμωνίαν καὶ πιέζων μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν, ἔγραψε ὄσον χονδρὰ ἠδύνατο.

«Ζήτω ἡ Γαλλία».

Ἐπειτα, ἔβρινε ἐκεῖ μὲ τὴν κερυκὴν σιγημένην ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ χωρὶς νὰ ἀμιλήσῃ, μᾶς ἔνευσε μὲ τὸ χεῖρ του.

«Ἐτελείωσας... πηγαίνετε !»

(Ἐξ τοῦ Γαλλικοῦ)

Χρ. Κ. Διαμαντόπουλος

ΓΝΩΜΙΚΑ

Οἱ κειροὶ εἶναι οἱ ἀλάνθιστοι ἡμῶν διδάσκαλοι.

Ὅστις νυμφεύεται, ἀπόλλυσι τὸν ἡμισυ αὐτοῦ ἐγγέφυλλον ἢ μᾶλλον τὸν δωρεὶ εἰς τὴν σύζυγόν του.

Ὁ περκαδιδύμενος εἰς θυμὸν, χάνει τὸσον κειρόν, ὅσον διακρεῖ ὁ θυμὸς του.

Τὸ χεῖμα εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκον τῶν χρηστών διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς.

Θρηνοῦντες τὴν νεότητά μας, λυπούμεθα τὴν στέρησιν τῆς ἀκμῆς καὶ ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἀνάκτασιν.

Ἡ ὠριότης εἶναι ἐπαγωγὴς, πλὴν φεῦ ! ὁ κειρὸς αὐτῆς πικρὸς.

Θέλετε ἀκμήν, ἀποφεύγετε τὴν κόπωσην.

Ῥούς.

ΤΟ ΦΥΛΑΚΤΟ ΜΟΥ

Γιὰ μιὰ καρδιά π' ἀγάπησα
ὁ κόσμος ἐρημώθη
γιὰ μιὰ ψυχὴ ποῦ ἐπόθησα
ἢ φύσις ἐνεκρώθη

Γιὰ μιὰ στιγμήν κρυφῆς χαρῆς
αἰῶνια θὰ κλαίω
ἀγάπης ἄσπρατα νεκρὰ
νεκρῆς καρδιᾶς θὰ λέω

Γιὰ 'να γλυκὸ μετόπισμα
ποῦ πᾶρα ε' τὰ ζωῆ μου
γιὰ 'να παλιρὸ ποῦ ἔχρσα
γλυκὰ ἀπὸ τὴν ψυχάν μου

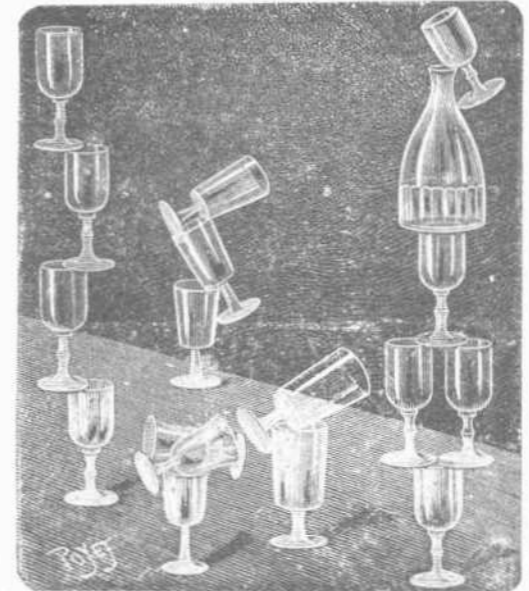
Αἰῶνιο μυρολόγι μου
θὰ ἔχω φυλακτό μου
αὐτὸ ποῦ λένε ἔρωτα
γιὰ σένανε, χρυσό μου !

Σοφία Οἰκονομίδου

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ

ΠΟΛΛΑΚΙΣ εἰς τὰς στήλας τῆς «Φύσεως» ἐδημοσιεύθησαν διάφορα τοιαῦτα διασκεδαστικὰ πειράματα ἰσορροπίας διὰ ποικίλων οἰκικῶν σκευῶν, προχείρων καὶ προσιτῶν τοῖς πᾶσι. Ἦδη περκαθήμεν εἰκόνα διαφόρων θέσεων ποτηρίων καὶ φιαλῶν, ἅτινα μετὰ πολλοῦ βεβαιότητος εἰς ἀναγνώσται ἡμῶν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐφαρμόσωσιν ἐν ταῖς ὑποδεικνυμέναις

ἐν τῇ εἰκόνι θέσεσιν. Ἐν τούτοις μὲ ὑπομνηθὴν πειραματιζόμενοι θὰ κερταθώσωσι τοῦτο πρὸς μέγιστον ὄφελον τῶν μητέρων, φηναζομένων, ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν δύναται νὰ κερταρῶσιν ὁ ἄκλινος αὐτὸς πύργος, πρὸς μέγιστην ζημίαν των.

Ο Κ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Ὁ ἐπίτιμος ἐκ Βερολίνου συνεργάτης μας ἰκτρός, κ. Ν. Ι. Μωραΐτης, ἐμμισθὸς ἐσωτερικῆς βοήθης ἰκτρός τῆς ἐν Βερολίνο Χειρουργικῆς καὶ Ὄρθοπαιδικῆς Κλινικῆς, τοῦ σοφοῦ διευθυντοῦ καθητοῦ χειρουργοῦ κ. Hoffe, ἐκλιπόντος, περκατηθεὶς ἐκεῖθεν, θὰ περκαμῆν περ' ἡμῶν εἰς τὴν ἰδιαιτέρην του πατρίδα Βόλον καθ' ὄλον τὸ θέρος.

ΤΟ «ΠΑΝΟΡΑΜΑ»

ΕΞΙΔΟΘΗ τὸ 5—6 τεῦχος τοῦ νέου τούτου περιοδικοῦ μας, ἐκδομένου ἐπὶ πολυτάλοῦς χάρτου, ἀνευ κειμένου καὶ μόνον εἰκόνας καλλιτεχνικῆς περιέχοντος.

Τὸ διπλοῦν τοῦτο τεῦχος περιέχει ὠραῖαν θλακτογραφίαν τοῦ Φαλήρου, μεγάλην εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος, τὴν Θεοτόκον λιποθυμοῦσαν ἐπὶ τῇ θέξ τοῦ διερχομένου υἱοῦ τῆς μὲ τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Παναγίου Γάφου καὶ εἰκόνας τοῦ Κάζερ καὶ τῆς κύτοκρταίρας, τὸ φρούριον τῆς Κερκύρας, ἔξωχον εἰκόνα τῆς ὠραιοτάτης αὐτῆς νήσου, τοὺς βασιλεῖς ἡμῶν ἐν Κερκύρῃ μεταβλίνοντας περὶ εἰς τ' ἀνάτορα, τὴν ἀποβίβασιν τοῦ Κάζερ ἐν ὑποδέχονται οἱ ἐπίσημοι εἰς τὸ ὠραῖον περίπτερον, ὠρζίν εἰκόνα τῆς κύτοκρταρικής ἐπικύλειος Ἀχιλλεῖου, τὰς ρωμικτικῆς τοποθεσίας τῆς Σλακμίνος, τῆς μονῆς Φανερωμένης καὶ τοῦ Ναυστάθμου, εἰκόνα τοῦ κ. Νέστορος Ἐσκνακλῆ καὶ τὸ ἀριστούργημα τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, τὸν ἔρηθον τῶν Ἀντικυθῆρων.

Κατὰ μῆνα ἐκδίδονται δύο τεύχη τοῦ «Παναρκαμτος» ἅτινα ἐτησίως ὄμοῦ δεδεμένα ἀποτελοῦν ἐξαιρετικὸν λεύκωμα, ἀκαμνηστικὸν τῶν ἐπισήμων γεγονότων τοῦ ἔτους μὲ πολλοὺς καλλιτεχνικοὺς πίνακας καὶ ἑλληνικῆς τοποθεσίας.

Ἐκδότης : Ἀδελφοὶ Ποῖντεζν

Ἀ θ ῆ ν ο ι

Η «ΦΟΡΜΙΓΕ»

εἶνε ἡ μόνη καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολήν μουσικὴ ἐφημερία, ἐκδομένη ἀπὸ ἐπταετίας ἐν Ἀθήναις, καλοροροῦσα πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ ὡς καὶ ἐν τῇ Δύσει, ὡς πρκαρῆς ἐγκόλιον μοναδικὸν καὶ ἀπκαρῆτηον εἰς πάντα μουσικὸν καὶ εἰς πάντα λόγιον φιλέμουσιν.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἐξκετῆς μικρῆς διαβολῆκος πονῶν τὸν ὀδόντα καὶ φεδοῦμενος τοὺς πόνους δὲν συγκατετίθετο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὀδοντοῖστον. Τέλος μετὰ πολλὰ ἐπέσιθη καὶ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι ὁ ὀδοντοῖκτρός θὰ τοῦ ἐπλήρῶνε τὸν ὀδόντα ἀντὶ μιᾶς δερχμῆς. Καὶ ἡ μακματὸ του διὰ νὰ τὸν πείσῃ προσεπαυῆθη, ὅτι ποναὶ καὶ αὐτῆς προμερᾶ ἔνα δόντι, ἀλλὰ δὲν τὸ βγάξῃ, διότι οἱ μακμαῖ ὄχι μόνον δὲν πληρῶνονται ἀλλὰ πληρῶνουν.

Ἡ δὲ φιλόστοργος υἱὸς τῆς πίπτων εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀκρῶναί :

— Μὴ σε μέλλει μακματὸ μου καὶ τὴν δερχμῆν ποῦ θὰ μὸς δώσῃ σοῦ τὴν δίδω, διὰ νὰ βγάξῃς καὶ σὺ τὸ δόντι σου !

Ὁ Κύριος καὶ ὁ ὑπηρέτης του :
 Ὁ Κύριος. Μά, Βατίστε, φίλε μου, ἐγὼ
 δὲν κάμνω τόσην ὥσαν νὰ ἐνδύθῃ, ὅπως σὺ.
 Ὁ ὑπηρέτης. Τὸ πιστεύω, Κύριε, διότι ἐγὼ
 δὲν ἔχω καμκαριέρην νὰ μὲ βοηθήσῃ.

Ἡ Κυρία πενθερά καὶ ἡ μικρὰ νέα ὑπηρε-
 τριά της.

Ἡ πενθερά. Ἄ, τώρα θέλω νὰ μοῦ κάμῃς
 μίαν χάριν Γιαννιώ. Νὰ τρέξῃς εἰς τὸ γασά-
 πην μας, νὰ ἰδῇς ἂν ἔχη πόδις καὶ νὰ ἔλθῃς
 νὰ μὲ πῆς ἀμέσως.

Ἡ νέα ὑπηρετριά ἐξετέλεσε τὴν παραγγε-
 λίαν κατὰ γράμμα καὶ ἐπέστρεψε γελωσσο.

Ἡ πενθερά. Αἴ, τί γελᾷς, μπρέ, ἔχει πόδις;
 Ἡ ὑπηρετρία (γελωσο ζωηρότερον). Καλὲ
 κερὰ, ἔχει πόδις, πῶς χωρὶς πόδις εἶναι ὁ ἄν-
 θρωπος ;

Ἡ πενθερά (ἐκπλητομένη). Σὲ καλὸ σου,
 ἀνόητη, μπρέ πόδις γιὰ πατσὰ ἤθελα !

Εἰς ταξειδιώτης πρὸς τὸν ὑπάλληλον κρη-
 τοῦντα τὸν λογαριασμόν :

— Ἐχεις λάθος, παιδί, δέκα φράγκα εἰς
 τὴν πρόσθεσιν.

Ὁ δὲ ὑπάλληλος ἀφου ἐβεβκιώθη περὶ τοῦ
 λάθους

— Ἐχετε δίκαιον, Κύριε, ἀλλὰ εἶναι πάλιν
 δίκαιον νὰ τὰ χάσω ἐγὼ ;

Μεταξὺ δύο κυριῶν :

— Γνωρίζετε τὸν κύριον, κυρία Ἑλένη ;

— Ὁχι, κυρία Μελοπομένη, πῶς σὰς φαί-
 νεται ;

— Πολὺ εἰλικρινής, διότι ἀκριβῶς μοι ἔλεγε,
 πῶς σὰς γνωρίζει πρὸ καιροῦ.

— Περιέργον, ἐνῶ ἐγὼ τὸν εἶχα λησμονήτη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ε. Κ. Ἄ ρ γ ο σ τ ὀ λ ι ο ν. Ἐχει καλῶς. Θὰ
 πρᾶξωμιν ὡς γράφετε. — Γ. Σ. Κ ρ δ ἰ τ σ α ν. Κα-
 τεσκευάσθη eliché καὶ ἐστάλη. Ἀντίμον ἐλήρθη. —
 Ι. Α. Κ ε ρ α σ ο ὀ ν τ κ. Δείγματα ἐστάλησαν Ἀ-
 ναμείνομεν νεωτέραν. — Γ. Π. Σ ὀ ρ ο ν. Πληροφορία
 ἐκτενεῖς ταχυδρ. ἐστάλαμιν. — Μ. Σ. Ἄ λ ε ξ ἄ ν-
 δ ρ ε ι α ν. Τεύχη ἐστάλησαν, πιστεύομεν ἐλάβατε. —
 Γ. Π., Δ. Μ., Ε. Π. Σ ὀ ρ ο ν. Συνδρομαί σας ἐλή-
 φθησαν, εὐχαριστοῦμεν πολὺ. — Μ. Υ. Φ α ν ἄ ν ι ο ν.
 Ἐχει καλῶς, ἐνεγράψαμεν μόνον ἐν τῇ «Φύσει». — Ε.
 Μ. Ἄ ρ γ ο σ τ ὀ λ ι ο ν. Δὲν διεγράψαμεν. Τὸ φύλ-
 λον στέλλομεν τακτικῶς. Ἀναμείνομεν ἐμβισμὰ σας. —
 Ι. Α. Π λ ω μ ἄ ρ ι ο ν. Ἐσώραμεν τραδητικὴν 82
 φρ. Ἀναμείνομεν. — Δ. Κ. Π ε ι ρ κ ι ἄ. Ἐνεγράψα-
 μεν εἰς «Πικύραμα».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

56. Αἶνιγμα

Εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος
 κείμαι, καὶ τὸ ἤξεύρεις
 Πλὴν στήν μυθολογίαν σου
 καὶ ὡς νόμφην θὰ μὲ εὔρης
 Ἄν πειραθῆς τὸ σῶμα μου
 ἐντέχνως νὰ χωρίσης,
 Δύο τοῦ λόγου τμήματα
 εὐκόλως θ' ἀπαντήσης
 Ἐάν δ' ἀναγραμμκτισμὸν
 ἀπλοῦν τινα ποιήσης,
 Καὶ ἐν στοιχείον παρεσθῆς
 θελήσης νὰ ἀφήσης
 Ζῶον μικρόν καὶ εὐτελές
 ἐμπρὸς σου θὰ προκύψῃ.
 Ἄλλο δὲ ζῶον γίνομαι
 ἢ νὲν κάρ' ἂν λείψῃ.

57. Αἶνιγμα

Ὡς τροφὸς καλὴ σὲ τρέφω.
 ὀλονέν καὶ σὲ πυχύνω.
 Μὲ γνωρίζεις, φίλε λύττ,
 πλὴν νὰ σκοτισθῆς σ' ἀφίνω.
 Εἶμαι δὲ καὶ ἐπιστήμων
 ἀληθῆς-ἐπὶ τῆς γῆς
 Ἄναπνέων τὴν τε αὔραν
 καὶ τὴν δρόσον τῆς κύρῆς.
 Ἄν τὰ τρία μου τὰ πρῶτα
 ἀποβιλλῆς μὲ κειρόν,
 Τότε ἂν μὲ ἀποκινήσης
 σπεῦσον πρὸς τὸν ἰκτρόν.
 Τὴν δὲ νὲν κερκλήν μου
 ἂν ἀσπλάχνως ἐκτοπίσης
 Ζῶον χρήσιμον θὰ εὔρης
 καὶ ἐπίμονον ἐπίσης.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

14 ΤΕΥΧΟΥΣ

40 1 ἀπὼν = Ἰάπων. — 41 Ἡ δικταγὴ εἶνε
 ἐπαχθεῖς. — 42 Ὅλοι ἀγκπῶμεν. — 43 Χρῆμα
 προσφιλές.

Ἄυται. Περικλῆς Οἰκανόμου, ἐκ Κερκύρας 1.
 — Χ. Κερδούνης, ἐκ Παιραιῶς 2. — Π. Θωμό-
 πουλος, ἐκ Σύρου 4. — Κ. Μηλίδης, ἐκ Παι-
 ραιῶς, 2. — Σπ. Λευκίδης, ἐξ Ἀθηνῶν 2.

